

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, François Benoit.; af Hoffmann ;
oversat til D'Alayracs Musik ved N. T. Bruun.

Titel | Title:

Slottet Montenero : Syngestykke i tre Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Schubothe, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

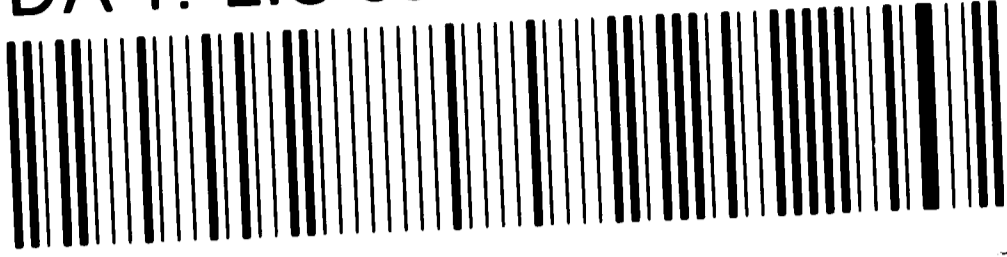
Hoffmann

Slottet

Montenero

56-243-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

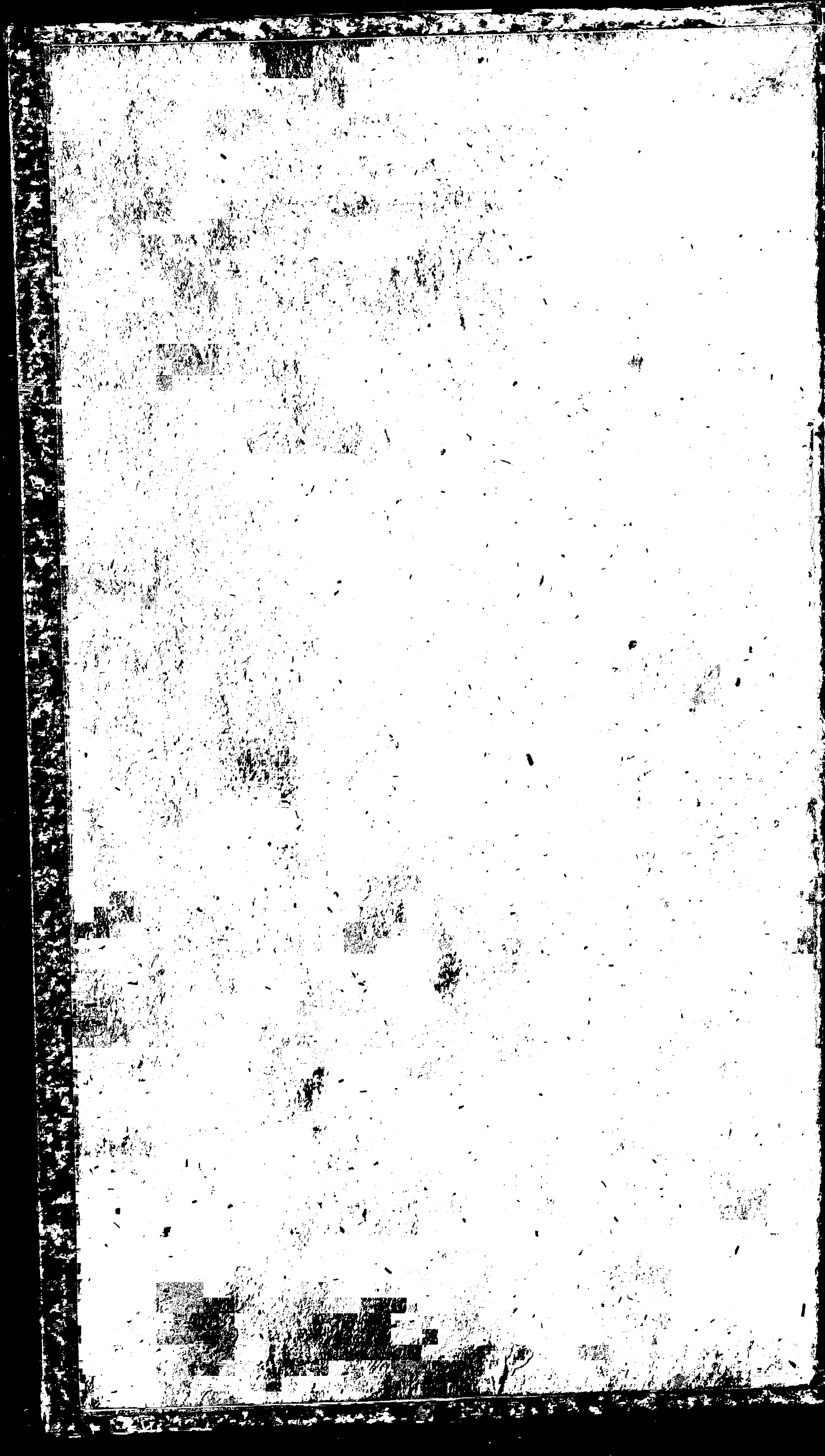

1 1 56 0 8 01679 5

+ Rex

Slottet Montenero.

Syngestykke i tre Acter

af

H o f f m a n n.

Overfat

til D'Alayrac's Musik

ved

N. L. Bruun.

K i s b e n h a v n 1812.

Trykt paa Hofboghandler Schuboths Forlag,
hos C. Græbe.

Personerne:

Leon, Herre til Montenero.

Romouald, Herre til Fondi.

Laura, Romoualds Datter.

Louis, hendes Elsker.

Venerande, Lauras Hovmesterinde.

Ferrant, Castellan paa Slottet Montenero.

Longino, hans Tjenestekarl.

Petrino, Romoualds Gartner.

Gaetano, en af Leons Mænd.

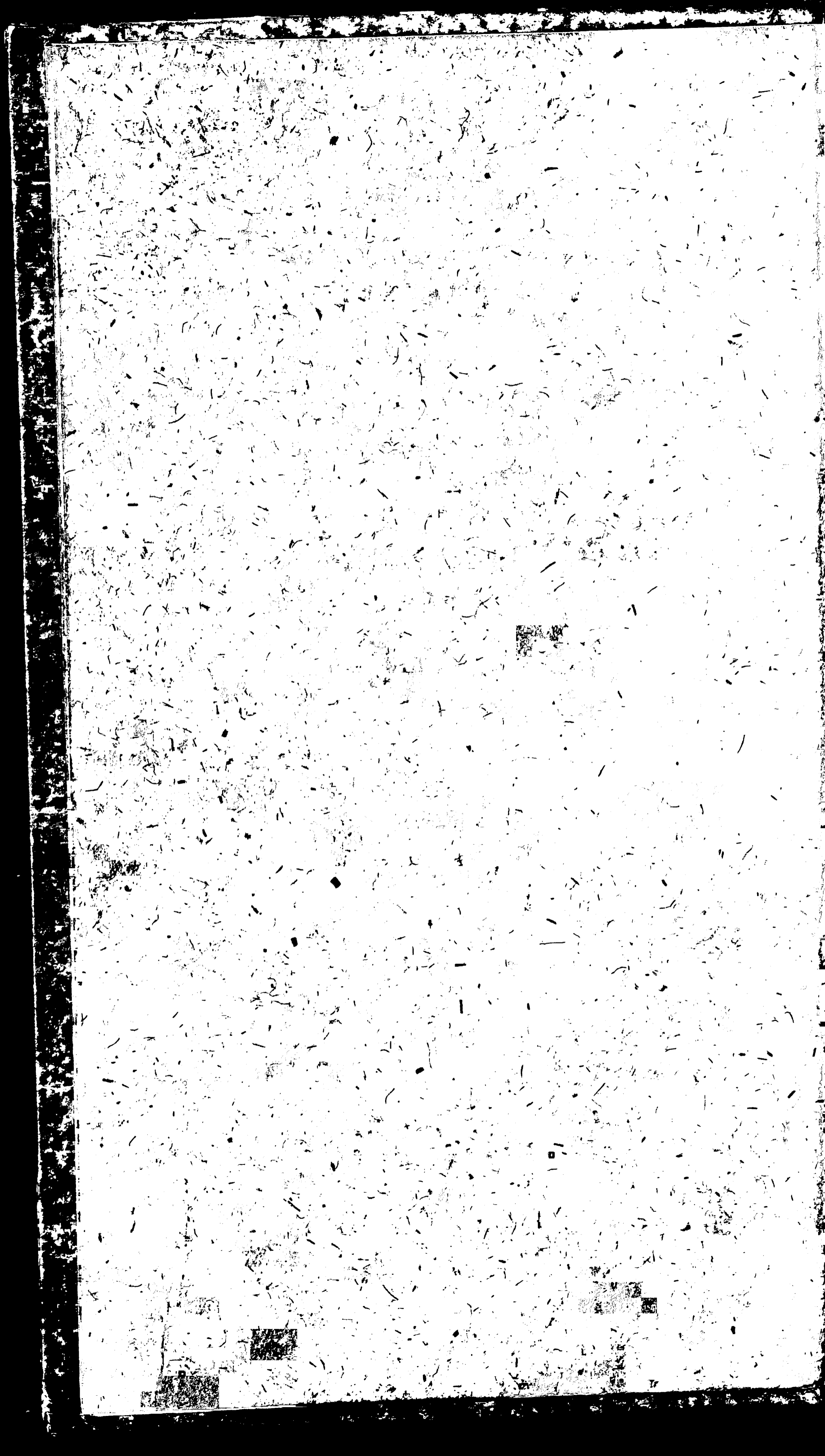
En Vagt paa Montenero.

En Gedehyrde fra Fondi.

Bønderfolk fra Fondi.

Leons Mænd.

Første Act foregaaer i Fondi; anden og tredie paa Montenero.

Slotte Montenero.

Første Act.

Skuepladsen forestiller Romoualds Hauge; paa den ene Side seer man en Fløi af hans Slot, udenfor hvilket er en Løvhytte. I Baggrunden et Jerngitter med en Port i Midten; udenfor Gitteret en Flod, og paa hin Side Fielde; øverst paa det længstbortliggende af disse seer man en Deel af Slottet Montenero; i de forreste Klipper nærmest Floden en Wei, som fører opad Fjeldene.

Første Scene.

Petrino. Vnderfolk af begge Rion;
Maafolkene flette Grené i Løvhytten; Fruen-
timmerne behænge Indgaangen dertil med
Blomsterkrandse.

C h o r.

Langt bort fra Borg og straatagt Hytte
flyer nu den vilde Krig!
Fred! vore Glæder Du beskytte!
Fred! aldrig fra os viig!

En Pige.

Hvilken Fryd, naar Vintren forsvinder!
Zephir aander Belyster ned!
Engen blomstersmykket vi finder;
friske Krandsé Flora sig binder;

To Piger.

Hil Dig, Vaar! hil Dig, blide Fred!

Fuldstemmigt C h o r.

Langt bort fra Borg og straatagt Hytte, o. s. v.

To Piger.

Til de løvrige Sale
kalder os Vaarens Bud.

Flere Stemmer.

I de blomstrende Dale
Føre vi Hiordene ud.

Hil Dig, Fred! Hil Dig, Vaar!
 Fryd og Held I os spaaer!

Fuldstemmig t C h o r.
 Langt bort fra Borg og straatagt Hytte
 flyer nu den vilde Krig!
 Fred! vore Glæder Du beskytte!
 Fred! aldrig fra os viig!

Uden Scene.

De Forrige. Venerande.

Venerande.

Ret saa, Børn! smykker Borgen, siden! det
 er vor gode Herres Fødselsdag! men, lovsynger dog
 ikke Freden, førend vi har den!

Petrino.

Hvorledes? er den ikke sikker?

Venerande.

Hum! man kan svare baade Ja og Nei.

Petrino.

Men har ikke Ridder Romouald, vor gode
 Herre, i dette Dieblig en Sammenkomst med Leon,
 hvori de skal underskrive Freden, og bringe Rolig-
 hed tilbage i vor ulykkelige Egn?

Venerande.

Jo, det er sandt; men —

Petrino.

Du vel! men? —

Venerande.

De skal underskrive, og vi faaer vel ogsaa
Fred, dersom —

Petrino.

Men og dersom! Saa tael dog ud, Vene-
rande! I gior os ganske bange!

Venerande.

Jeg siger: vi faaer Fred — dersom Ridder
Romouald kan naenne at opoffre sin Datter.

Alle.

O Gud!

Petrino.

Opoffre hende! til hvem?

Venerande.

Til Ridder Leon, Herren over det stygge sorte
Slot, som ligger hisset langt borte oppe paa Fjeld-
ryggen.

Petrino.

Jaa, det veed vi, det veed vi, men —

En Gedehyrde.

Man siger, at denne Leon skal være en — —

Venerande.

Zys! — han er mægtig.

Petrino.

Men hvorledes har han faaet dette Slot? thi
Lange har han ikke eiet det.

Venerande.

Hvorledes han har faaet det? — han har ta-
get det!

Petrino.

Som Ordet gaaer, skal der foregaae underlige
Ting.

Venerande.

Jo, Ting! — Ting; som — ! — Men
jeg siger Jer endnu engang: han har Soldater,
han har Penge: derfor lad os tie stille!

Gedehyrden.

Jeg lader aldrig min Hiord græsse paa Bier-
gene omkring hans Borg; man siger der groer lut-
ter giftige Urter.

Venerande.

Og inde i Borgen selv — o, Du barmhierti-
ge Gud! men ikke mere om det! — Tilforstaaer
mig nok.

Petrino.

Og han skulde blive Eier af den fromme Laura?

Venerande.

Han beiler til hende med Sværdet i Haanden,
og førend han faaer hende, før faaer vi ikke Fred.

Petrino.

Stakkels Laura!

Venerande.

Ja vel, stakkels Laura!

Petrino.

Men hvorfor fører disse to Riddere Krig med
hinanden?

Venerande.

Det skal jeg sige Jer: for 250 Aar siden vare
den Enes Forfædre Gvelfer, og den Andens
Gibelliner i en Trætte, der opkom imellem
Keiser Frederik Rødfæg og Pave Bonifacius.

Petrino.

Gvelfer! Gibelliner! Hvad betyder de
to Ord da egentlig?

Venerande.

Ja, det veed hverken jeg eller de, men imid-
lertid slaaes de, indtil de engang faaer det at vide.

Petrino.

Men noget maae de Ord jo dog betyde.

Venerande.

De betyder, at naar jeg har Horn i' Siden
paa Dig, saa kalder jeg Dig en Gibelliner og

Du mig en *Gvelfer*; derpaa blander vore gode *Benner* sig med i *Erættten*, og saa slaes vi saalænge som *Himlen* finder for godt.

Petrino.

Men den unge *Ridder Louis*, som elsker vores *skønne Frøken*, er han *Gvelfer* eller *Gibeliner*?

Venerande.

Han er *kiæk* og *tapper*, men ikke den *mægtigste*: seer Du, det hænder *iblandt*.

Petrino.

Altsaa *kiender* I da *Slottet Montenero*, *Donna Venerande*?

Venerande.

Gud *frie* og *bevare* mig fra *nogensinde* at sætte mine *Fødder* der! men *hvad* der *foregaaer*, det *veed* jeg.

Petrino.

O, *fortæl* os *noget* *derom*!

Venerande.

Lad mig *engang* *see*: — *hvem* *ere* I *her*?

Gebedyrden.

Lutter *gode Benner*; *her* er *stet* *ingen Fremmede* *iblandt* os.

B e n e r a n d e.

Naar, saa hører da.

R o m a n c e.

I.

I denne Borg — som Hævnens ramme! —
 hersker en grim Tyran i Fred;
 der gjør han Pligt og Dyd til Skamme;
 han sine Laster skjule veed.

Men jeg har hørt, og jeg gientager:
 at naar man kan Alt hvad man vil,
 da faaer den Onde let sit Spil,
 og slemme Lyster Sielen plager!
 Da høstes tidligt eller seent
 den Bøn vor Vandel har fortient!
 Hvad vi har gjort, vi skal undgielde:
 Alfader hist vor Dom vil fælde!

C h o r e t.

Alfader hist vor Dom vil fælde!

B e n e r a n d e.

2.

Grændser hans Bellyst ikke fiender;
 intet for Leon helligt er!
 han river Barn af Moderhænder,
 og Mø fra den, som hun har tier!
 Ved Blod og Taarer han sig fryder;
 thi naar man kan Alt hvad man vil,

da faaer den Onde let sit Spil!
 men hist en evig Sommer byder!
 han gi'er os tidligt eller seent
 den Løn vor Vandel har fortient!
 Hvad vi har giort, vi skal undgielde:
 Alfader hist vor Dom vil fælde!

Chor et.

Alfader hist vor Dom vil fælde!

Petrino.

Lys! stille! der kommer to Mennesker, som
 jeg ikke kiender. (Man ser to Mennesker, tæt
 indsvøbte i Kapper og med nedtrykte Hætte, gaar
 forbi uden for Gitterporten.

Berande.

Ej! hvad mon de vil her?

Petrino.

I Morges saae jeg dem ogsaa snuse herom-
 kring.

Gedehyrden.

Det er to fremmede Personer. Nu gaar de
 ind i den lille Land.

Petrino.

Lad dem det; det har intet at betyde. Bliv
 ved, Donna Venerande.

B e n e r a n d e.

3.

Alt maa for denne Leon bæve!
 Intet kan staae imod hans Magt!
 Ustraffet Trollden Blod tør kræve,
 thi han med Fanden er i Pagt!
 Frygt for det slemme Skarn mig nager;
 thi da han kan Alt hvad han vil,
 saa er der ingen Ondskab til,
 som jo med Lyst han foretager;
 men dog han tidligt eller seent
 vil faae den Løn han har fortient!
 Hvad vi har giort, vi skal undgielde:
 Alfader hist hans Dom vil fælde!

C h o r e t.

Alfader hist hans Dom vil fælde!

P e t r i n o.

Altsaa kiender I da nogen i Leons Borg, Be-
 nerande?

B e n e r a n d e.

Al ja! Ferrant, som nu er Castellan i den
 Mordergrube, tjende i forrige Tider hos Ridder
 Romouald, vor ædle Herre. Dengang var denne
 Ferrant et meget skikkeligt Menneske; jeg kunde saa
 godt lide ham! og det var paa et hængende Haar nær,
 at vi vare blevne Mand og Kone; men til al Ulykke

blev han just taget til Fange af Leons Mænd, og fra den Tid han er kommen blandt det stemme Røverpak, skal han være bleven ligesaa stort et Skarn som hans Herre.

Petrino.

Er det muligt?

Venerande.

Men nu nok af den Snak, Børnlille, nu nok af den Snak! Jeg venter den fromme Laura her; forsvier Jer bort; laver alting istand til Høitiden; men glæder Jer dog ikke ret af Hjertet, førend I veed med Visshed, at I har noget at glæde Jer over.

Chor.

Alnaadens Gud! vi Dig paakalde:
tag Retfærd's Sag i Baretægt!
lad Lynstraalen hævnende falde
paa Ondskab's Raad med Centnervægt!

Venerande.

Der er hun, der er hun! (Laura kommer.)

Chor.

See Laura, den Edle! den Fromme!
O, hør vor Bøn for hendes Vel!
Uskyldighed til Hielp Du komme!
Skienk hende Fred! skienk hende Held!

(Petrino og alle Bønderne gaae.)

Tredie Scene.

Venerande. Laura.

Laura.

Kiere Venerande, de gaae saa veemodige bort;
de see paa mig med Dinene fulde af Taarer!

Venerande.

Min fromme Laura! hvem maatte ikke ynkes
over Din Skæbne?

Laura.

Ja, den er skrækkelig! Saa skal jeg da for
evig forlade mit Fødested! denne kiere Hauge, hvor
min Barndom henraadt saa sødt! en Fader, som
tilbeder mig! en — (hun standser.) — en Elsker,
som han havde tilladt mig at ansee som min Ægte-
fælle! Jeg skal da begrave mig i et Fængsel, lere og
døe blandt onde Mennesker — O, min Veninde!
var det den Skæbne, som ventede mig?

Venerande.

Høimodige Engel! Du opoffer Dig for Din
Faders Lykke.

Laura.

Sig mig: er det ogsaa sandt, at jeg gjør
min Fader lykkelig? er det?

Venerande.

Åh, Leon er mægtig; Din Fader er ikke istand
til at modstaae hans Vælde. Det onde Menneske

har jo allerede berøvet ham Halvdelen af hans Eiendomme; han vil ogsaa skille ham ved det Dyrige, maaskee ved Livet — —

Laura (fyrig):

Ved Livet! og det kan jeg frelse? frelse min Faders Liv?

Venerande.

Endogsaa Din Elsker — —

Laura

(afbrøder hende lidenskabelig):

Tie, Venerande! tie! nævn ikke ham! Du lader mig føle mit Offer i al sin Skrækkelighed!

Venerande.

Just ham bør jeg nævne. Endogsaa Din Elsker er ligesaa lidet i Sikkerhed som Din Fader. Vel kiender Leon ham ikke, men dog var hans Undergang vis, dersom han endnu nærer Haabet om nogensinde at blive Din Vgtemand; for en Fiende som Leon er intet helligt.

Laura (med Gld):

Jeg kan gjøre min Fader lykkelig og frelse min Elsker: o, min Veninde, lad os ikke mere græde! min Skiebne forekommer mig mindre græffelig!

Venerande.

Fromme Laura! dersom Din Moder levede endnu, hvor hun vilde være stolt af at eie en saadan Datter!

Laura.

Ja, jeg skal adlyde — jeg skal ægte Leon! — det vil blive min Død, Venerande; jeg haaber, det vil blive min Død! — men min Fader vil aldrig glemme sin arme Datter; Louis vil længe begræde sin ulykkelige Elskerinde — og Du, min Veninde, Du vil tænke paa mig, Du vil tale om mig — denne Forestilling trøster mig saa sødt; thi beklage mig ville I dog?

Venerande.

Tie! tie! Dersom Du vidsde, hvor Du bedrøver mig!

Laura.

O Himmel! jeg anraaber Dig kun om een Naade: jeg skal betræde denne Borg, jeg skal betræde den — men lad Smerte og Fersfærdelse dræbe mig i samme Dieblif! lad mig vende reen og skyldfri tilbage i Din Barm! Lad mig døe, og da skal man læse paa min Grav: „hun levede for sin Elsker — hun døde for sin Fader!“

Venerande.

Forjag disse mørke Forestillinger! Den Algode,
som er hisset, Laura, han vil ikke tillade — men
jeg tier, ja, jeg tier! — Jeg vil gaae, for Du har
giort mig bedrøvet. — Bliv her; jeg vil høre,
hvorledes alting gaaer. Haab, mit kiere Barn!
jeg haaber altid! Hav Mod og Tillid! hører Du?
(hun gaaer).

Fjerde Scene.

Laura (allene).

R e c i t a t i v.

Jeg mig opoffre maa! men, af, i mine Plager
jeg skielver for Dødstimen ei!

Ei heller, Fader, Dig Din Datters Kæst anflager;
Du myrder alt mit Held! — dog, Dig kun
ynker jeg!

A r t i a.

O, min Brudgom! jeg Dig skal miste! —
vilde Hjertet i Barmen briste! —
af! beskyld ei Din arme Nø!
Fælleds Qualer os begge nager!
Jeg min elskede Ven beflager!
Græd for Laura, thi hun maa døe!

Hvilken rasende Smerte!
 Hvilken martrende Qual!
 O Louis! paa Dit Hierte
 vente Nag uden Tal!
 Sorg Din Siel sønderriver!
 Rædselsbilled for mig!
 Dobbelt modløs jeg bliver,
 naar jeg tænker paa Dig!
 Ja, jeg hader den Fed,
 hvorved jeg offret bliver:
 den' mig ei blot afliver,
 min Ven den myrder med!

Femte Scene.

L a u r a. L o u i s.

Louis.

Laura! Laura!

Laura.

Gud! det er ham!

Louis.

Hvad har jeg hørt? Skulde det være sandt?
 Laura! kan jeg troe det Rygte, som udspredes om
 Dig? Man siger, at Du bliver — —

Laura (afbryder ham):

— Grændseløs ulykkelig!

Louis.

Nei, det er min Ulykke, som er vis. Din Fader opoffrer Dig; han overgiver Dig til den vilde Leon; for Dig køber han en sk ndig Fred — men hvad siger jeg? det er ikke Dig han opoffrer; Du samtykker jo selv deri. Det er mig allene, der opoffres; mig, som er uden Formue, uden B lde; mig, som blot eier mit Mod og min Kierlighed; mig, som gierne vilde have givet mit Liv for Dig, og for Din Fader, der nu forraader mig med denne Feighed!

Laura.

Forn rm ikke min Fader, Louis! beklag ham — beklag Din ulykkelige Laura!

Louis.

Beklage Dig? Du attr er jo selv det Du kalder Ulykke; Du bliver en mægtig Kidders Gemalinde; Du vil komme til at herske, Laura — og Du vil glemme mig!

Laura.

Grusomme! kan Du nænne at sønderslide mit Hierte i det Dieblig jeg bringer Dig det gr ffeligste Offer?

Louis.

Mig? retfærdige Himmel! mig?

Laura.

Dit Liv er i Fare, Din Undergang er vis; ved at opoffre mig frelser jeg Dig; Du, Du allene skal leve!

Louis.

Du frygter for mit Liv, og Du frygter ikke for at forraade mig. Jeg skal leve, siger Du? Jeg skal tage imod denne uværdige Belgierning? jeg skal købe mit Liv med Din Ulykke, med Din Skændsel! Som en feig Kriger, som en foragtelig Elsker skal jeg flye de Stæder, hvor Du holdes fangen; jeg skal forkynde Alle, at Dine Taarer have forlænget min Tilværelse, at jeg er nedrig nok til at nyde den, og at jeg ikke tør hævne Dig?!

Laura.

Vil Du, at jeg skal opoffre min Fader, og Dig — Dig, som fornærmer mig?

Louis.

Din Fader er forloren! Det Offer, han bringer, frelser ham dog ikke for Leons Raseri; hans Had er altfor indgroet, og Feighed gjør ingen Fiende vaabenløs. For mig er alting tabt! Du skal erfare, hvad fortvivlet Rierlighed formaaer. Jeg gaaer til Borgen, hvori Du skal fængsles; jeg gaaer til den Tyran, der kober Dig! Han er grusom; han vil opfinde græffelige Dødsplaner, for at ende

mit Liv; Du skal være Vidne dertil, Du skal see mig døe — Det er al den Erkiendtlighed jeg skylder Din uværdige Medynk!

Laura.

Saa miskiendes jeg da saa grusomt! Midt i mine Qualer var det mig en Lindring at tænke: „jeg skal leve i min Louis's Minde, i hans Hierte! Jeg skal frelse hans dyrebare Liv! — “

Louis (afbryder hende):

Nei, tag en Gave tilbage, som jeg afstyer! Endnu har jeg ikke lært at opoffre min Kierlighed for Frygten. Mit Hierte ligner ikke Dit — Du græder, Laura!? O, tilgiv mig, tilgiv min Fortvivlelse! Du elsker mig, ja, Laura, Du elsker mig! Sønderlid ikke dette Hierte, som tilbeder Dig! jeg lever kun for Dig! Mit Liv, mine Dyrer, mit Mod, Alt tilhører Dig, Alt offres Dig! Dit milde Hierte ka.: ikke nænne at dræbe mig! O, kunde jeg i det mindste døe her, ved Dine Fødder!

Laura.

Staae op, Louis! o, staae op! Min Fader har forbudet mig at tale med Dig, medens Leon er paa hans Borg. Du styrter Dig — Du styrter os begge i Fordærvelse! O, fly, fly langt fra dette Sted! Jeg er ulykkelig nok!

D u e t.

— L o u i s.

Jeg skal flye dette Sted?

Jeg fra Dig skal mig rive? —

Det Bud kan Laura give?

Sig: er det Kierlighed?

L a u r a.

For min Siel Alt er Mørke!

Milde Gud! styr mit Fied!

Skienk mig i Dag en Styrke

høi som min Kierlighed!

L o u i s.

Belan! ja! jeg vil vige!

Giv mig ulykkelig!

L a u r a.

O, skaan Din ømme Pige!

Uk, hun elsker kun Dig!

L o u i s.

Lev evig vel

alt Haab om Held!

B e g g e.

O, Bee os! o, Jammer!

Alt Uheld os rammer!

Laura.
 Jeg Farvel Dig skal
 sige
 for sidste, sidste Gang!

Louis.
 Har jeg favnet min
 Pige
 for sidste, sidste Gang?

Begge.

O, altfor grumme Evang!

Louis.
 Elsker Du mig, hulde Pige?

Laura.
 I Dit Bryst kan Tvivl opstige?

Louis.
 Og Din Skiebne — hvad er den?

Laura.
 Laura dør langt fra sin Ven!

Louis.
 Forhadte Pagt!

Laura.
 Ja, jeg den hader!

Louis (heftig):
 Han, som den bød — !

— Laura (afbryder ham):
 — Han er min Fader!

Louis.
 Forlade mig! —

Laura.

Saa Skiebnen bød!

Louis.

For en Tyran!

Laura.

Nei, for min Død!

Louis.

Grusomme Fader! Grumme Dag!

Laura.

Louis! nei, ær min Faders Magt!

Begge.

O, Bee-os! O Jammer!

Alt Uheld os rammer!

Laura.

Jeg Frydel Dig skal
sige
for sidste, sidste Gang!

Louis.

Har jeg favnet min
Pige
for sidste, sidste Gang?

Siette Scene.

Laura. Louis. Venerande.
Romuald.

Venerande.

Laura! Din Fader kommer! (til Louis): For-
fæi Eder bort, Herre.

Louis.

Laura! — Lev vel! (han gaaer langsomt mod Udgangen).

Romouald (iler ind).

Laura! mit Barn! Alt er forbi.

Laura.

Gud!

Romouald.

Kom, min Datter — og Du ogsaa, unge Mand! bliv her.

Louis.

Seg, Herre?

Romouald.

Ja, Du.

Louis.

Alt er forbi, siger I; og I forlanger, at jeg skal blive her?

Romouald.

Ja, Alt er forbi, Alt er brudt; Feiderne begynde paa ny, men jeg beholder min Datter!

Laura (i hans Arme):

Fader!

Laura (henrykt):

Feiderne begynde igien? O, Himmel, jeg takker Dig! Saa kan jeg dog dse i det jeg forsvarer min Elskede!

Laura.

Min Fader, saa skal jeg da ikke forlade Dig?

Venerande (til Laura):

Hvad sagde jeg før om Haabet?

Romouald.

Det var ikke Leons Alvor at slutte Fred. Han er vant til Røveri og finder sin Glæde i Krigens Ulykker; jeg mærkede, at den Forsoning, han talde om, var blot Forstillelse. Han vilde berøve mig Dig, min Laura. For denne Priis tilstod han mig en Fred, som han snart igien vilde have brudt. Den Forræder vidste, at jeg ikke kunde leve adskilt fra min Datter, og han vilde tvinge mig til at underskrive min Ulykke. Jeg stod imod, jeg afflog Alt, jeg har frelst Dig, og denne Dag er den skønneste i mit Liv! Jeg veed, hvad Fare jeg udsætter mig for; men Alderen har ikke svækket mit Mod. Jeg vil sætte Retfærd imod Vold. En Fader er altid ung, naar han forsvare sine Børn.

Louis.

Fader! regner Du da Elskeren, der værner om sin Mod, for intet?

Venerande.

Og Himlen, som er med den gode Sag?

Laura (til Romouald):

Og for disse Farer udsætter Du Dig for min
Skyld?

Romouald.

Nei, det er for min egen Skyld. Hvad skulde jeg gjøre paa Jorden, dersom jeg havde voldt Din Ulykke? Hvad skulde jeg gjøre med det Liv, jeg havde kjøbt med Dine Taarer og Din Jammer? —
Louis! min Søn! — hun er Din!

Louis.

O, saa skal jeg da hver Dag see Laura! jeg skal stride for hende, for hende!

Romouald.

Kiække unge Mand, sig: for Din Huustrol

Laura.

O, Louis! — Louis!

Louis.

Fader! — min Laura!

Romouald.

Ja, mine Børn! Jeg vil foreene Jer, jeg vil selv føre Jer til Alteret; bliver denne Lykke maa-
ske den sidste i mit Liv, o, saa er den ogsaa den
høieste og den jeg meest har ønsket!

Laura.

Min Fader!

Louis.

I Dag er jeg Lauras Brudgom; i Morgen hendes Hævner!

Romouald.

Stilstanden er først udløben om tre Dage; la-
der os benytte os af den No, som den forskaffer os.
Efter Vielsen føre vi Laura til et sikkert Sted, hvor
hun kan være tryk for Leons Forfølgelser.

Venerande.

Edle Herre! Egnens Indbyggere har forsam-
let sig her, for at give Jer et Kiendetegn paa deres
Hengivenhed; maa jeg gaae og hente dem? De har
ikke glemt, at det er Jeres Fests Dag.

Romouald.

Ja, Du har Ret, det er min Fests: thi jeg
grunder min Datters Lykke. — Jeg forlader Jer,
mine Børn; jeg vil skynde mig at forberede alting
til Jeres Forening. Gaae Du, kiere Laura, og
saa alle mine Vasaller. Jeg vil, at de skulle see
Dig, at de skulle vide, for hvad Priis man tilbød
mig en kiændig Fred. De gode Mennesker elske
Dig, og hvad Din Fader har gjort, det Samme
vilde enhver blandt dem have gjort for Dig. (Han
gaaer med Venerande).

Laura.

O, Louis! — Saa blive vi dog lykkelige!

Aria.

Et Haab fra Himlen til mit Hierte taler!
 Atter min Barm for Glæden slaaer!
 O, deel den Fryd, som det mig spaaer!
 det salig mildt mit Sind husvaaler!
 Elste Ven! ved Din Barm
 jeg glemme skal hver Jammer!
 Her ingen Sorg mig rammer!
 Her er Trøst mod hver Harm!

— (Hun gaaer).

Syvende Scene.

Louis (allene).

Hvilken Omverling! O, Himmel! er det en
 Drøm? Kan jeg virkelig troe det? Nei, nei, det er
 ingen Drøm! Jeg føler det — her føler jeg det,
 med en Fryd! med en sød Urolighed! O, man maa
 elske for' at kiende Livets fulde Værd! „Hun er
 Din, min Søn! — Jeg vil foreene Jer!
 — Du skal forsvare Din Huustro! —“
 Gud! hvad disse Ord ere fortryllende! Hvor min
 Smerte forsvandt, saasnart de naaede mit Dre! —
 Laura! Laura! min Laura! o, hvorfor hviler
 Din Haand ikke i dette Dieblif paa mit Hierte!

Aria.

Mig min Elskte Haanden giver!
 Gud! hvor er jeg lykkelig!
 Himmelsk Fryd min Siel opliver!
 stedse ny for mig den bliver,
 naar min Laura elsker mig!

Nei, jeg min Lykke
 kan ei udtrykke!
 For min Siel,
 o, hvilket Held!

Ja, idel glade Dage
 skal smile til os ned!
 Min Laura! hver Dit Fied
 skal Fryd og Fred ledsage!
 og ved mit Hierte Kierlighed
 ublandet Du skal smage!

Mig min Elskte Haanden giver! o. s. v.

Vættende Scene.

Louis. Bønderfolk af begge Rion, hvor
 iblant Petrino og Gedehyrden, lede Laura
 ind, omslynget af Blomsterkrands.

Final.

Chor.

Synger høit! Lad vor Fryd
 reen og festlig frembryde!

Lovpriser Lauras Dyd!
 Vi vor Æmhed Dig yde!
 Nu Du bliver her,
 hvor Du er os kær!
 Laura! Dig enhver
 huld og trofast er!

Louis.

Lad os nyde Glæderne trygt!
 Vi al Sorg, alt Mismod forjage!
 Vær for Din Fremtid uden Frygt;
 vor Æmhed skiermer Dine Dage!

Chor.

Synger høit! Lad vor Fryd
 reen og festlig frembryde!
 Lovsynger Lauras Dyd!
 Vi vor Æmhed Dig yde!

Laura.

Åh! midt i Glæden denne Dag
 den arme Lauras Hierte saarer!
 thi jeg jø veed, dets glade Slag
 J skulle betale med Taarer!

Chor.

Synger høit! lad vor Fryd o. s. v.
 (som før).

E

(Petrino kalder paa nogle Spillemand, som han anviser Plads udenfor Løvhytten; Bønderfolkene danse. Under Dansen gaae de to Fremmede fra anden Scene atter over Skuepladsen; de nærme sig mere og betragte Laura).

Petrino

(medens der danses):

Der har vi atter de to Fremmede fra før.

Gedehyrden.

Hvad mon de vil her? (De to Fremmede hilse Laura og Louis).

Petrino.

Høflige ere de dog!

Gedehyrden.

Hvor de seer sig om til alle Kanter! (De Fremmede gaae, og støde af Banvare til Venerande, som just træder ind; de hilse hende og begi-
ve sig bort).

Tiende Scene.

De Forrige. Venerande.

Venerande.

Jh, min Gud! hvad skal det betyde?

(Dansen afbrydes).

Petrino.

Hvad fattes Jer, Donna Benerände?

Laura.

Du blev ganske forkræffet, fiere Veninde.

Benerände.

Det var vel et Under, Signora! See engang de to Spøgelse, som gaaer og snuser heromkring!

Petrino.

Det er de to samme Personer, som gif her forbi i Morges tidlig.

Benerände.

Sa, det seer jeg nok. Det er de selvsamme Krabater!

Petrino.

Hvad Ondt er der vel i? De hører Musik, og saa kommer de ind; — de seer Folk danse, og saa træder de nærmere: det er meget naturligt.

Laura (smilende):

Beed Du vel, fiere Veninde, at dersom jeg var ligesaa mistroisk som Du, kunde Du let gjøre mig bange med.

Benerände.

Sa, ja! — naa, jeg siger ikke mere!

(Dansen begynder igien):

Louis.

Lad os nye Glæderne frygt!
 vi al Sorg, alt Mismod forjage!
 vær for Din Fremtid uden Frygt:
 vor Omhed skiermer Dine Dage!

Venerande

(nærmer sig til Lunden, og figger ud, yttrende ængstelig Nysgierrighed; Laura og Louis følge efter, for at berolige hende; Venerande vil ikke høre dem, og gaaer ind i Lunden; Laura og Louis gaae med, yttrende ved Gebærder, at Venerandes Skræk morer dem; man taber dem af Sigte. Dansen vedvarer; men afbrydes, da man noget efter hører Skrig lyde fra Lunden).

Petrino (forfærdet):

Giver Agt! giver Agt! — hører I hine Skrig? —
 Gud! om maaskee det, o Laura, var Dig,
 som man bortfører! afsted!

(Han og adskillige Mandfolk ile ind i Lunden).

Chor af Fruentimmer

(med levende Ængstelse):

Hvad er det!? — Lytter til!
 Hvilken Skræk! — Larmen voxer! — den voxer!
 jeg bæver! —
 Lytter til! — Ak, i drøbende Angest jeg svæver! —
 Nu Alt tier! —

Petrino

(styrter ind med sønderrevne Klæder).

O, Vee os! Hvad har jeg seet!

Choret.

Hvad er skeet? Hvad er skeet?

(til dem, som have spilt for de Dansende):

Stille dog! holder op med Jert Spil!

Petrino

(vridende Hænderne):

Rædselsfulde Stund!

Choret.

Hvad er skeet?

Petrino.

Man vor elskede Laura bortfører!

Choret (forfærdet):

Gud! er det sandt, hvad vi hører?

Den hulde Mø man bortfører!

Tiende Scene.

De Forrige. Romuald.

Romuald (træder glad ind).

Lad os nyde Glæderne trygt!

Vi al Sorg, alt Mismod forjage —

(Han afbryder sig selv ved Synet af de bedrøvede

Mennesker, og vedbliver med Ængstelse):

Men hvad seer jeg! Svortil sig Klage?
Saa tael! I indjage mig Frygt!

Petrino.

Man vor elskede Laura bortfører!

Romouald (heftig overrasket):
Store Gud!

Petrino.

Don Louis —

Romouald.

Tael dog ud!

Petrino.

Don Louis, Venerande toge Røverne med,
og saa flux afsted!

Romouald.

Strax iler ind, og grib til Bærge!

Choret.

Til Bærge!

(Alle hente Vaaben).

Ja, Hævn! ja, Hævn vi sværge!
Din stærke Hielp, o Gud, paafalde vi:
Staae Du os bi!
Vi Alle, Alle sværge:

at hævne denne Mø,

hvis ei: at døe!

(Man seer Laura paa Fjeldveien paa hiin Side
Floden midt iblandt hendes Kantsmand, der dras
ge hende opad Klipperne.)

Petrino

(bliver hende vaer, og raaber):

Der hun er!

Det er hende!

Kom uald (fortvivlet):

Min Datter! bortført jeg Dig seer!

Choret (seer opad Fjeldet).

Der hun er!

Vi kan hende kiende!

Til Bærge!

Hævn hendes Kantsmand vi sværge!

Kom med!

Afsted!

Vi frelse maae den hulde Mø,

hvis ikke døe!

(Alle styrte ud af Theatret).

Anden Act.

Skuepladsen forestiller en underjordisk Hvelving af hugne Stene paa Slottet Montenero. Paa Skuespillernes venstre Side et fremstaaende Jerngitter, der danner en Firkant, indenfor hvilken man siden seer Louis som Vagt; i dette Gitter er en Port. I Baggrunden en anden stor Port; naar denne aabnes, seer man udenfor den adskillige andre mørke Hvelvinger, svagt oplyste ved Lamper i Perspektiv. Paa den ene Side en stor Abning med Jernstænger, hvorigiennem man skimter Luften; henimod Midten af Acten viser Maanen sig, og forsvinder igien siden. Hele Hvelvingen er skummel og oplyses blot ved en Lampe, der hænger ned fra Loftet.

Første Scene.

Ferrant. Longino. En Skildtvagt
(bag Jerngitteret.)

Longino (staaer ved et gammelt Bord, skærer sig et Stykke Brød, og lægger derpaa Kniven fra sig; meget langsom): Hør, Fer-

rant, — siig mig: er det her den fremmede Dame
skal logere?

Ferrant
(stedse yderst barsk):

Ja.

Longino.

Ferrant! — jeg vil siige Dig noget.

Ferrant.

Naa?

Longino.

Beed Du vel: dette er ikke et meget lystigt Lo-
gement for saadant et ungt Blod.

Ferrant.

Da kommer hun dog til at vænne sig dertil.

Longino.

Skal hun blive her længe?

Ferrant.

Sin hele Levetid! — hvis hun ikke lystrer
Ridder Leon!

Longino.

Hvis hun ikke lystrer Ridder Leon? — det
kan jeg ikke ret forstaae mig paa! — Hvad vil han
da have hende til at giøre?

Ferrant (bydende):

Hold Mund!

Longino (spisende):

Aha! nu gætter jeg hvad det er!

Ferrant,

Saa meget desværre for Dig!

Longino.

Saa meget desværre for mig? naa, saa lad det være, som om jeg ingenting havde sagt. Jeg veed nok, Du er just ingen Elsker af at prate meget; — derfor vil jeg heller ikke spørge Dig, om man har gjort Nøt i at sige mig det, som man har sagt mig.

Ferrant.

Hvilket?

Longino.

Ja, det er ikke mig som snakker: det er de Andre; men jeg har ladet mig fortælle, at den unge Dame skal være en Datter af Ridder Romouald, som Du før har tient.

Ferrant.

Hvad rager det Dig?

Longino.

Oh, min Gud! nei, slet ikke. — Jeg tænkte bare, at selvfølgelig vilde Du være en Smule artigere imod hende.

Ferrant.

Ikke artigere end imod Dig, dersom Du un-

derstaaer Dig at aabne Din Mund om noget af hvad
her foregaaer.

L o n g i n o.

Na, det veed jeg nok; — Du har allerede
sagt mig det.

F e r r a n t.

Og nu siger jeg Dig det endnu engang!

A r i a,

Kom ei med Snak! Ei taales sligt!

Forret Din Pligt!

•••••
Bov ei at lee!

Du Alt skal see — og Intet see!

Alt ing høre — dog Intet høre!

Bemærk Alt — ei Gissning Dig giøre!

Du lystre maa,

men ei forstaae!

Bov aldrig Gissning Dig at giøre!

Bov ei med Dreene at høre!

Paa første Bink, som man Dig giver,

Du skal strax komme, strax staae, strax gaae!

Du krybe, kryble, flyve maa!

Paa Minde skal Du altid staae!

— Nu op! nu ned!

— saa stur afsted!

— og snart

i Fart!

Hør Alt hvad Dig befalet bliver!
 Ja, hvis det her skal gaae Dig vel:
 Kny ei, om man Dig slaaer ihjel!

Longino.

Na, det er altsammen en ganske let Sag! der er bare den sidste Post: (meget langsomt):

„Ja, hvis det her skal gaae Dig vel:

„Kny ei, om man Dig slaaer ihjel!“

den er mig rigtig nok lidt til Uleilighed.

Ferrant

(pegende til høire Side):

Gaae ind i Kammeret her næstved, og see, om alting er istand, naar Arrestantinden kommer.

Longino (bange):

I hvilket Kammer?

Ferrant.

I det!

Longino.

Aha! saa det er hendes Sovegemak? dette er kun Stadsesalen.

Ferrant.

Afsted!

Longino.

Men hør, Ferrant: Du veed bedre, hvordan alting skal være; lad os følges ad.

Ferrant.

Kryster!

Longino.

Na nei, slet ikke! det er kun, for at Damen kan faae alting paa bedste Maade. Smidlertid vil jeg ikke nægte, at dersom man var bange af sig og ikke havde saadan en — en vis Mandhaftighed, saa kunde man let blive noget ilde tilmode her i denne underjordiske Hvalving. Først maa man kravle ned ad 60 forfaldne Trappetrin, saa igiennem tre lange Gange, der aldrig faaer Ende, og som ere oplyste med Lamper, der forkrækker En mere, end om man gik i bæl Mørke! Hvor man kommer er der Kieldere, Bindeltrapper, korte Huller og Fanden og hans Moder, som man siger! Og saa Alt hvad man hører i dette rare Slot! — Uh! Thjane!

Ferrant.

Ind i Kammeret med Dig!

Longino (til Skildtvagten):

Kammerat! — dersom Du vilde følge med mig — —

Ferrant.

Understaaer Du Dig at sige ham et Ord — eller drister han sig til at svare Dig et Ord: saa skal I begge to komme til at lege Himmelspræt lige fra det Øverste af Taarnet og ned i Fæstningsgraven!

L o n g i n o (til Skildtvagten):
Kammerat! — nu er vor Conversats tilende.

F e r r a n t.

Har Du forstået mig?

L o n g i n o.

Jo, Tak for mig! jeg leger ikke med.

F e r r a n t.

Naa, bliver der da noget af, at Du vil gjøre
hvad jeg siger?

L o n g i n o (grædende):

Men hvorfor er Du saa haardnakket i at ville
have mig ind i det forbistrede Kammer?

F e r r a n t.

Fordi Du skal komme der hver Dag; fordi
Du skal opvarte de to Fruentimmer.

L o n g i n o.

Naa, jeg duer ikke til Kammerpige.

F e r r a n t.

Jeg troer Du duer til ingenting. Men jeg
maa passe mine Forretninger oppe i Borgën; Du
bliver her.

L o n g i n o.

Hør, Ferrant: lad os bytte. Lad mig være
ovenpaa i Dit Sted, og bliv Du her:

Ferrant

Ind i Kammeret med Dig!

Longino (pegende paa en lille Lampe, der staar paa Bordet): Saa lad mig dog i det mindste tage Tranlampen med mig.

Ferrant.

Tag den!

Longino (affides):

Naas paa, om jeg ikke er død af For skrækelse, naar jeg kommer ud igien! (Han gaaer skielvende hen til Kammeret, sætter blot den ene Fod over Dørtærskelen, og kigger indⁿ, holdende Lampen tæt op til Ansigtet).

Ferrant (til Skildtvagten):

Du hørde vel hvad jeg sagde? Det gielder Dit Liv, dersom Du enten svarer eller taler til de Personer Du seer her! Siig ham, der afløser Dig, samme Bessed, at han kan vide, hvad han har at rette sig efter. (til Longino): Naas! er Kammeret i Orden?

Longino.

Na, alting er nydeligt! det er et deiligt lille Cabinet for en ung Dame, der ikke holder for meget af Lysning! — Men hvort er Ridder Leon just falden paa at vælge dette Opholdssted til sine Gæster?

Ferrant.

Det er ikke ham, der har valgt det — det er mig! Ridder Leon fiender det neppe; han har jo kun eiet denne Borg i nogle Maaneder.

Longino (vender sig om).

Saa det er Dig, der har valgt disse Gæsteskamre? — Ih nu ja, de gjøre Din Smag Være, jeg kan ikke sige andet! — Men sig mig engang: hvad er det for ZammerKrig, man sommetider hører, naar man gaaer igiennem den anden lange skumle Hvelving?

Ferrant.

Du skal ingenting høre!

Longino.

Det er en vanskelig Sag, det! — Og hvortil skal den dybe Hule være, som de graver i Jorden tæt ved det gamle Taarn?

Ferrant.

Til at putte Dig i, dersom Du spørger om mere, end Du behøver at vide!

Longino.

Tys! tys! jeg vil slet ingenting vide. Jeg har ikke engang villet troe dem, som sagde, at den unge Dames Kiæreste blev ført bort tilligemed hende.

Ferrant.

Da havde de dog Net.

Longino.

Jeg troer ikke den gode Herre vil more sig meget her, for hans Logement bliver vel neppe bedre end hans gode Kiærestes!

Ferrant.

hm! længe skal han ikke lide sig.

Longino.

Aha! nu veed jeg hvad Du mener! (Man hører den hule Klang af en Klokke).

Ferrant.

Det ringer. Jeg gaaer til min Post; bliv Du her.

Longino (sieleangest):

Ferrant! Ferrant! Lader Du mig blive her? Bliv! bliv! tag mig med Dig! hører Du? tag mig med Dig! (Ferrant slaaer Porten stærkt i efter sig).

Anden Scene.

Longino. Skildtvagten.

Longino.

Nu er jeg i Fælden! Hvordan skal jeg bære mig ad for at komme op igien fra dette Fangehul?

D

Krybe igiennem den dybe Hule ved Taarnet, og i bøl Mørke famle op ad de steile Bindeltrapper — uh, det gyser i mig! For oven vrimler der af Ugler og Flaggermuus, og for neden af Ratter! — Havde jeg endda bare nogen til Selskab! — om det ikke var andet end et Barn — eller en Kat — det adspreder dog altid. Na, Gud give, at jeg havde et Barn eller en Kat! — Jeg er just ikke mere overtroisk end andre — jeg veed meget godt, at her er intet at være bange for — (han seer sig ængstelig om). — aa, nei slet intet! — men Naturen, den stakkels skrøbelige Natur! af ja! — (Skottende til Skildtvagten): Dersom Kammeraten derhenne vilde slaae en lille Sladder af? vi ere jo her allene, og vover intet derved. — (Ophold). Han gaaer frem og tilbage; han hører ikke engang paa mig! — (høiere): Dersom Kammeraten vilde slaae en lille Sladder af om dit og dat? det morer dog altid. — (Ophold). — Han bliver ved at spadserere! — (meget høit): Jeg siger, dersom Kammeraten derhenne vilde slaae en lille Sladder af om dit og dat? vi ere jo mutters ene og vover intet dery — (han har imidlertid nærmet sig til Gitteret; Skildtvagten jager pludselig sin Hellebarde igiennem Jernstængerne, og Longino farer forskrækket frem paa Skuepladsen). Jeg mærker nok, at Kammeraten holder mere af Pantomime

end af Samtale. — Ja ja da! man maa hjælpe sig som man kan. „I Nød og Glende, man Helten skal kiende!“ — Jeg vil bære mig ad ligesom Ridderen i Ardenner-Skoven. — Dersom Kammeraten derhenne ganske havde Lyst til at vide, hvordan Ridderen i Ardenner-Skoven bar sig ad, saa kunde jeg gierne fortælle ham det? — (Ophold). Han svarer ikke et Ord, gjør ikke Kammeraten! Han er ba — bange, er han! Jeg vil synge Visen, for at sætte Mod i ham, den stakkels Kammerat!

B i s e.

Iste Vers.

Midt i Ardenner-Skovens Dde
Lancelot vanked ene om,
da der med eet en Riæmpe kom
ved et Egetræ ham imøde.

Giæt engang, hvad der skedte da? — :

Riæmpen i Hast løb angst derfra!

(Han seer sig ængstelig om, uden at gaae af Stedet, og synger, først med bævende Stemme, og siden stærkere, som for at sætte Mod i sig selv):

Faldira fallalalala! Faldira fallaldaldira!

2det Vers.

Tudsmørkets Skygger alt tiltage;
men han en Borg dog skimte kan;

tæt ved dens Porte møder han
 en Varulv, som skriger: „Tilbage!“
 Lancelot var en Ridder fiæk! — :
 Varulven strax faldt død af Skræk!
 (Som før).

3 die Vers.

Da har den saae i Græsset hvide,
 rask han nu ind i Borgen gaaer;
 men pludselig han maalløs staaer:
 der en nydelig Slut han seer sidde!
 Ridderen pleied være fiæk! —
 men denne Gang han fælde Skræk!
 Faldira fallalalala! Faldira fallaldaldira!

Kunde Ridder Lancelot een Gang i sit Liv blive
 ebange, saa kan jeg dog sagtens have Lov til at fø'e
 en Smule — ja, hvad skal jeg nu kalde det? —
 en Smule Befippelse! — Jeg troer dog ellers jeg
 har sat lidt Mod i Kammeraten. — Hvad er
 det?! jeg hører nogen gaae! — Na, Gud skee Lov
 og Tak! det er levende Mennesker; saa faaer jeg
 dog nogen at snakke med! (Han gaaer de Kommen-
 de imøde).

Tredie Scene.

Longino. Skildtvagten. Laura.
Venerande. Soldater.

Laura (udstøder et høit Skrig i det hun træder ind, synker om paa en Træstoel og hælder sig op til Bordet; Venerande seer sig om med Rædsel; Soldaterne gaae igien, og lukke Porten efter sig).

Venerande.

Saa det er da denne Hule, det Uhyre har bestemt til Opholdssted for Uskyld, Skønhed og Dyd! — Alt hvad der omgiver os indjager Rædsel og Forfærdelse!

Longino.

(uden at see paa hende):

Det er mine Ord.

Venerande.

Disse Hvælvinger, disse Afgrunde, disse skumle Gravlamper — !

Longino (som før):

Det er mine Ord.

Venerande.

Det er, som man blot kom herved, for at belave sig paa Døden!

Longino (som før):
Det er mine Ord.

Venerande.
O, kiereste Laura! hvor jeg beklager Dig!

Laura.
Venerande, for mig er alting tabt! Men,
Hvad er der blevet af min elskede Louis?

Venerande.
Han er ulykkelig, ligesom vi.

Laura.
Det sidste Glimt af Haab er forsvundet!

Venerande.
Forsag ikke, fromme Laura! Et Dieblisk kan
styrte os i Ulykke — et Dieblisk kan ogsaa frel-
se os!

Laura.
Hvad har jeg at vente? Hvad Haand kan frie
mig ud af dette gyselige Fængsel?!

Venerande.
Den Almægtiges! Han beskytter Dyden.

Laura.
Dette Sted indjager mig en Skræk! —

Longino.
Hm! jeg begriber da sagtens, at et Par Fru-

entimmer kan være noget bange her; men betænk:
at jeg er hos Jer!

Venerande

(bliver ham nu først vaer):

Hvem er Du? En af Uhyrets Drabanter?

Longino.

Nei, jeg er ingen Drabant; jeg er kun en
fattig Tjenestekarl hos Castellanen eller Slutteren
— eller hvad I vil kalde ham.

Venerande.

Du er vel ogsaa sendt herved for at martre
os! —

Longino.

For at martre Jer? aa nei. Kammeraten
derhenne er her for at passe paa Jer, og jeg, jeg
hedder Longino, og er her for at varte Jer op.

Venerande.

Varte os op! Siig heller, for at tiene vore
Bødler!

Longino.

Kors bevar's! Jeg tjener ikke hos Bøddelen,
men hos Ridder Leon.

Venerande.

Den Nidding! — Saa det er da her min
tiere, gode Laura skal' hensukke baade Nat og Dag!?

Longino.

Na nei, nei; Sovegemaffet er tæt herved;
vi har betænkt alleting.

Laura.

Jeg hører nogen!

Longino.

Det er nok Fremmede, som kommer i Besøg-
gelse. Hør, hør bare, hvor huult hvert et Trin
lyder! Ja, her er Ekko. Nu skal jeg strax lade
Jer vide, hvem de Fremmede ere. (han gaaer op
mod Porten).

Benerande.

Mod, Laura! det nytter ikke at fortvivle.

Longino (kommer tilbage).

Det er den naadige Herre!

Laura.

Himmel!

Benerande.

Det fattedes kun!

Longino.

Ja, vi kalder ham nok den naadige Herre;
men han er endda ikke saameget naadig. See bare
ret paa ham!

Fjerde Scene.

De Forrige. Leon med
Soldater.

Leon (giver Longino Tegn til
at gaae ud tilligemed Soldaterne).

Longino (sagte):

Uh! hvilket Par Dine! Det er som jeg siger:
han er mere graadig end naadig! (han gaaer
med Soldaterne).

Leon.

Signora! tilgiv, at jeg har brugt en lidt
voldsom Maade, for at lade Eder bringe til min
Borg; men dersom jeg ikke havde betient mig af
dette Middel, lod det til, at jeg længe maatte have
savnet den Fornøielse at see Eder her.

Venerande.

Himlen give, at hun aldrig havde faaet denne
fordærnte Borg og dens fordømte Eier at see!

Leon (til Venerande):

Du elsker ventelig den skønne Laura?

Venerande.

Næsten ligesaameget som jeg hader Dig! Døm
nu selv om min Kierlighed.

Leon (haanlig):

Nu vel, saa giv hende et Beviis derpaa.

Venerande.

Hvilket?

Leon.

Bed at tie, og ikke oftere afbryde mig; thi vover Du at sige et Ord til, bliver Du adskilt fra hende for evig! Kom denne Befaling vel ihu: jeg igientager den ikke.

Laura.

O Himmel! i hvad Bold har Du betroet mig? til hvem har Du overgivet mig?

Leon.

Til en Mand, som elsker Dig, og som aldrig har kiendt Grændser for sine Onsker eller Hindringer for sin Villie.

Laura.

Du elsker mig!? Du!

Leon.

Jeg kunde fritage mig, for at overtude Dig derom: jeg siger Dig det, og Du bør troe mig. Den Mægtige nedlader sig ikke til Forstillelse, og han forsmæder at lyve, hvor han kan befale. Ja, jeg elsker Dig, Laura. I mere end to hundrede Aar have vore Forfædre hadet hinanden, og ligget i Feide; saasnart jeg blev Mand, lod man mig sværge: til min sidste Stund at bevare dette arvelige Had; jeg saaë Dig — og brød min Fed! Fra hin

Dag aflod jeg aldrig at tænke paa Dig, det er at sige: paa Midler til at komme til at eie Dig. Jeg vilde slukke Krigens Fakkell; jeg nedlod mig til at tilbyde Din overvundne Fader Fred. Din Haand skulde være Pantet paa vort Venskab, Frugten af mine Seire. Han vovede at afflaae mig, Leon! Det havde været mig saare let at hævne mig paa ham, men da kunde Du have gaaet mig glip, og derfor brugde jeg andre Forholdsregler. Det øvrige veed Du. Omsider er Du i min Magt, og Bee den Forvovne, som vilde søge Dig her! Den, jeg har overvundet af blot Lyst til Hæder, maa ikke vente at finde mig svagere, naar jeg har et saa skjønt Bytte at forsvare.

Laura.

Et Bytte? retfærdige Himmel! haaber Du da at blive Eier af det, som Du bemægtiger Dig ved en Misgierning?

Leon.

Misgierning? Den Daad, som Lykken kroner, kaldes Manddom, ikke Misgierning. En overvunden, afmægtig Fiende er for svag til at anklage Seierherren.

Laura

Belan da! jeg, en svag Qvinde, Dit Mase-
ries mishandlede Offer: jeg anklager Dig for den

altseende Gud, som hører mig! for Dig selv anklager jeg Dig! — Siig: med hvad Ret har Du rænet mig fra min Fader? med hvad Ret har Du adskilt to Hjerter, som et helligt Bånd skulde forene? med hvad Ret holder Du mig indespærret i dette græffelige Fængsel?

Leon.

Med hvad Ret? Dersom det kan lykkes Dig at unddrage Dig min Magt, vil jeg aldrig spørge med hvad Ret Du har gjort det.

Laura.

Tiger! siig mig i det mindste om min Brudgom endnu seer Dagens Lys?

Leon.

Kiendte I mig næiere, Signora, vilde I mindes, at det er ikke raadeligt, at tale til mig om en Medbeiler.

Venerande.

O, min Laur —! (Leon gjør en Gebærde til hende; Venerande holder pludselig inde).

Laura (med Kraft):

Siig mig i det mindste: lever Louis?

Leon.

Hvad bryder det mig, om han lever! Jeg har aldrig seet ham; han var min Harmes for ringe;

død eller levende er han ikke istand til at skade mig.

Laura (sagte):

Gud! jeg skielver! —

Femte Scene.

De Forrige. Ferrant.

Ferrant.

Herre! i dette Dieblif bringer man det unge Menneskes blodige Klæder.

Laura.

Hvad hører jeg! O, Himmel! (Hun synker om paa Stolen; Venerande tager hendes Haand).

Leon (til Ferrant):

Saa snart Dagen gryer, skal de blodige Klæder hænges op paa den yderste Slotsmuur; det kan tiene mine Fiender til Advarsel om den Skiebne, som venter dem.

Laura

(reiser sig med Kraft):

Gaae, Uhyre! Jeg fatter nu min Ulykke i dens hele Fylde; men Du har bedraget Dig i Din skrækkelige Regning. Troe ikke, at dette Slag har knuust mit Mod; nei, det giver mig tværtimod en

Kraft, langt ophøiet over mit Røn! Fortvivlelsen har aftørret mine Taarer. Jeg har bedet Himlen om at berøve mig Livet i det Dieblig jeg var i dette grueltige Fangehul, i Din Vold, og jeg føler, at den vil snart opfylde min Bøn. Usle Tyran! Du vil skrække mig, og Du myrder den, for hvis Skyld jeg elskede Livet? gaae! jeg frygter Dig ikke mere. For at frelse min Elsker vilde jeg maaskee have smigret Dig: nu gysér jeg ved denne Tanke! Louis er død; vær vis paa, Uhyre, at jeg skal samles ried ham! Jeg takker Dig, fordi Du har ladet mig berede denne Grav. — Og Du, evige Gud, som kalder mig! Du, som skylder Dyden Løn og Forbrydelsen Straf, hør den Fed jeg gjør her for Dit Afsyn! Jeg sværger: ikke skal jeg tage imod Hielp, Ne skal jeg nyde nogen Vederqvægelse i denne Dødens Bolig! jeg sværger, at samles i Graven med den Brudgom, Du selv har valgt mig! — Din Forbandelse hvile over mig, hvis jeg sviger dette hellige Løfte! (Hun sætter sig).

Venerande.

Gud hører Dig, fromme Laura! ja, han hører Dig: see, Din Bøddels Afsyn er blegnet.

Leon.

Daarlige Kvinde! jeg undskylder Din Hestighed; jeg ventede den, og vil lade Dig have Tiid til at give Din frugtesløse Næsen Luft. Jeg kommer snart tilbage, ikke før at formilde Dig, men

for at fuldbyrde mit Forsæt: at lede Dig til Altet. Husk: at dette er første Gang jeg har taalt Modstand. Skynd Dig at glemme et Menneske, som Fulde liidt en skrækkelig Straf, dersom mine Mænd ikke havde hugget ham ned. Jeg allene er Din Herre, og trods Dig, trods Din Fader skal jeg endnu i denne Dag vorde Din Egtefælle. Siig Ja eller Nei: Modstand nytter Dig ikke, og Dine Eder røkke ei min Beslutning! Jeg forlader Dig et Dieblif; gid det maatte lære Dig at give efter med det Gode! (Han gaaer).

Siette Scene.

L a u r a. V e n e r a n d e. F e r r a n t. S k i l d t v a g t e n.

Venerande.

Mod, kjereste Laura! det har Du nødig.

Laura.

Mod har jeg; jeg er rolig. Jeg erfoer Louis's Død uden at sælde en Taare. Hvad siger jeg?! Jeg nyder allerede forud den Lyksalighed at see ham igien! O, kunde jeg dog blot forforte de Diebliffe, der adskille os!

Venerande.

Men maaskee han har bedraget Dig! maaskee —

Laura.

Betænker Leon sig da vel paa at begaae nogen Misgierning?

Venerande.

Ferrant!

Ferrant.

Hvad vil J?

Venerande.

Jeg har engang kiendt Dig som et godt og retskaffent Menneske: dersom dette græsselige Op- holdssted ikke ganske har fordærvet Dig, saa skyldes Du to ulykkelige Offere Trøst og Lindring; hvis nogenting i Verden er Dig dyrebart, saa siig mig: lever Don Louis endnu?

Ferrant.

Ingen Spørgen!

Venerande.

Saa kiender Du mig da ikke mere?

Ferrant.

Jo, jeg kiender Jer nok, Venerande; men J faaer ingenting at vide.

Venerande.

Stig i det mindste et Trøstens Ord til den stakkels Laura, som Du har kiendt som Barn, og som Du saamange Gange har baaret paa Dine Arme!

Ferrant

Ingen Spørgen, siger jeg Jer!

Venerande.

Du er ubevægelig!

Ferrant.

Hvad veed jeg om han lever! Leons Mænd har bragt mig nogle blodige Klæder, som de sagde tilhørde et ungt Menneske, der havde værget sig som en Løve, og først var segnet for dea overlegne Mængde.

Laura (fyrrig):

O, det var ham! det var min Louis! saaledes stred han for mig! for sin Pligt! for sit Land!

Ferrant (hævende Stemmen):

Spørg mig for Resten ikke om videre; jeg kiender her ingen anden Pligt, end Lydighed mod min Herres Befalinger.

Venerande.

Men om dette unge Menneske nu ikke havde været Don Louis? —

Ferrant.

Saameget desværre for ham! thi saa er han ventelig fangen, og det vil ikke gjøre hans Død lemfældigere.

Venerande.

Men sig mig dog i det mindste — —

Ferrant (meget barsk):

Ikke et Ord! Farvel! Jeg mærker, I ere voligere; nu gaaer jeg til min Post. — Det er sandt: bliv ikke forkrækkede, naar Skildtvagten derhenne bliver løst af; det er nu snart paa Tiden; og vogt Jer især vel for at tale til den, der kommer i hans Sted.

Venerande.

Jeg har taget meget fejl, Ferrant! jeg satte mit Haab til Dig.

Ferrant.

For Satan! hvem forbyder Jer at haabe? Hielper det endskjøndt ikke, saa er det dog en Tiidsfordriv — det er dog altid noget! Naa, farvel saalænge! (han gaaer).

Syvende Scene.

Laura. Venerande. Skildtvagten.

Laura.

O, min Veninde! hvormeget maa Du ikke lide for min Skyld!

V e n e r a n d e .

Jeg lider gierne med min Laura!

L a u r a .

Kun een Ting trøster mig: længe vil mine
 Qualer ikke vare!

V e n e r a n d e .

Bort med disse mørke Tanker! — At Dine
 Qualer ikke vil vare længe, det haaber jeg ogsaa;
 men ikke i den Mening Du siger det. — (Man
 seer Maanen igiennem Abningen i Loftet). —
 Kiere Barn, see op igiennem denne Abning —
 seer Du Himmelen? seer Du Maanen? dens Straa-
 ler trænge ned til os i vort skumle Fængsel, og sy-
 nes at sige: „Menneske! hvor dyb den Afgrund end
 er, hvori Du er styrtet, saa lad dog ikke Ulykken
 knuse Dit Mod! forsag ikke! fortviol ikke! men lad
 det velgjørende Haab styrke Dig og give Dig
 Tillid!“

L a u r a .

R o m a n c e .

Ja, o Haab! Dig har jeg igien!
 selv i Døden vær min Ledfager!
 først i Graven seer jeg min Ven!
 mig min Brudgom hisset modtager!
 O Louis! at døe ved Dit Bryst,

hvilken Fryd var i denne Tanke!
 Nu Din Laura har kun den Trøst:
 snart skal Graven atter os sanke!

Op til Himlens Hvælving jeg seer;
 blege Maane! venlig Du smiler!
 sidste Gang denne Nat idet er,
 at mit Blik som nu paa Dig hviler!
 Til vort fordums sorgfrie Sind
 straaled Luna blandt Stiernehøre:
 nu vor Grav oplys med Dit Skin!
 i dens Skid vi samlede ere.

Midt i Sorgen er det mig Trøst,
 at en trofast elskende Pige
 ved vor Grav vil med kielen Røst
 til sin Ben med Graad om os sige:
 „deres Skiebne er ei saa haard;
 „thi i Graven de hvile sammen!
 „Livets Lys paa Jorden udgaaer,
 „men i Himlen gienstraaler Flammen!“

Vattende Scene.

De Forrige. Skildtvag-
ten (løses af).

Venerande.

Kiere Laura! Du svækker selv Dit Mod, og Du trænger dog saa høilig dertil, for at værges Dig mod det Uhyre, der kommer til Dig ligesom en sort Rovfugl, der vil sønderslide en sneehvid Due. Giv som jeg: vend Dine Dine og Dit Sind op til — — (I det hun vender sig til Bitteret, for at see op til Himmelen igiennem Abningen, raaber hun pludselig): Gud! hvad seer jeg?

Laura.

Hvad er der?

Venerande (sagtere):

Kiere Barn! —

Laura.

Nu vel?

Venerande.

Er det en Drøm? er det Kogleri?

Laura.

Hvilket? forklar Dig!

Venerande (hvidskende):

See, see! det er ham — — !

Laura.

Hvad mener Du?

Venerande.

Skildtvagten derhenne — Soldaten — det er ham!

Laura.

O, jeg dser!

Louis

(forflædt som Soldat, indenfor Gitteret):

Eys!

T e r z e t.

(Under Ritornellen kommer Laura lidt efter lidt igien til sig selv; de betragte hinanden derpaa alle tre, uden at sige et Ord. Louis er paa sin Post; Laura paa den modsatte Side tæt ved Bordet; Venerande staaer midt paa Skuepladsen imellem dem).

Laura

(med dæmpet Røst):

Glade Stund! — Hvor jeg bærer! —

Mon en Drøm blot det er? —

Det er ham! Ja, han lever!

Min Louis! jeg Dig seer!

Venerande (ligeledes):

Naadens Gud i det Høie!

stedse er Du os nær,
 Milde Forsyn! Dit Die
 følger os, hvor vi er!

Sammen:

Louis (ligeledes):
 Hjertet bærer og slaaer, snart af Haab, snart
 af Frygt!
 i min Barm høit det banker; snart uvist,
 snart trygt!

(Venerande, som staaer i Midten, tilhvidsker
 de to Elskende hinandens Ord, da de ikke tør tale
 høit).

Laura.

Elfte Ven!

Venerande
 (gientager; til Louis):
 „Elfte Ven!“

Louis.

Bedste Laura! Tys! stille!

Venerande
 (som før; til Laura):
 „Bedste Laura! Tys! stille!“

Louis
 (til Laura, som vil ile hen til ham):

O, Himmel! hisset bliv!

Venerande

(som før; til Laura):

„O, Himmel! hiffet. bliv!“ (Laura fatter sig).

Louis.

Vi haabe ville!

Venerande

(som før; til Laura):

„Vi haabe ville!“

Louis.

Hist man lurer! —

Venerande

(som før; til Laura):

„Hist man lurer!“

Louis.

Derfor stille!

Venerande

(som før; til Laura):

„Derfor stille!“

Louis.

Huff: et Ord os kan stille
paa hans Bink ved vort Liv!

Venerande (til Laura).

Huff: det gielder hans Liv!

Laura (bævende);

Seg opoffre Dit Liv!? —

Louis.

O, stille!

Laura.

Ja, stille!

Venerande.

Zys! stille!

Alle Tre.

Vi haabe ville!

Vær taus som Dødens Fred!

Vi staae paa Gravens Bred! —

O Haab! men dog Din Straale lyser!

selv paa det skrækkeligste Sted

faaer Hjertet Kraft ved Kierlighed!

Den Barm, som elsker, aldrig gyser!

Niende Scene.

De Forrige. Longino.

Longino

(udenfor Skuepladsen):

Hjelp! Gevalt! Hjelp! Hjelp!

Venerande.

Himmel! hvilke Skrig!

Louis (tager sin Hellebard
de, og gaaer frem og tilbage med paatagen Rolighed).

Laura.

Vi ere forraadte!

Longino

(styrter forskrækket ind ad den store Port):

Ha! aa! det er ude med mig!

Venerande

(i megen Sindsbevægelse):

Hvad nu? kommer Du her, for at forskrække os?

Longino.

Forskække Jer? nei, jeg har nok i min egen Deel! Jeg blev selv saa forskrækket! —

Venerande.

Hvorover?

Longino.

Hvorover? over den, som forskækkede mig!

Venerande.

Hvem var det?

Longino.

Hvem det var? En Dievel, et Spøgelse, en Gienganger, en Nisse, en Trolld, en Dragedukke, en Barulv, for her har vi fuldt op af alle Slags! —

Venerande (afbryder ham):

— Dievelskab, men ingen skikkelige Mennesker!

Longino.

Ja, det er ingen Løgn.

Venerande.

Og Du saae selv dette Spøgelse?

Longino.

Ja, baade saae og hørde det!

Venerande.

Hørde det?

Longino.

Jo, tilviffe! Jeg kom gaaende med min sædvanlige Driftighed, og just da jeg kommer til Hullet ved det gamle Taarn, faaer jeg Die paa et Menneſke eller et laadent Dyr — hvad veed jeg hvad det var! — som staaer henne i Krogen ved Vindeltrappen. Jeg raabde af fuld Hals: „Hvem der?“ — derpaa svarede det mig i en Bussmands Tone: „Gaae Din Gang!“ — og derpaa gif jeg ogsaa min Gang. For seer I: hvor man kommer her i Borgen, er der Lemme og Falddørre og Huler og Kuler, som ingen Pokkeren kender, ikke engang vor naadige Herre, som aldrig er naadig!

Venerande.

Var dette Spøgelse nær ved Porten, som Du kom ind ad?

Longino.

Spørg om det! det var allevegne. Disse Spøgelser farer jo allevegne omkring ligesom Sommer-

fugle. Snart seer man dem foran sig, og vips! lige med eet ere de igien bag ved En! de har ingen Orden i nogen Verdens Ting! — Men jeg giæster mig til hvad det er.

Venerande.

Naa! hvad er det da?

Longino.

Jh, Skamfærd! det er den hvide Dame, er det!

Laura.

En Dame, siger Du? er her en Dame?

Longino.

Nei, her var en!

Laura.

Forklar Dig.

Longino.

Nei, nei, det tør jeg ikke. Dersom den naadige Herre vidsde, at jeg havde fortalt Jer noget herom, saa vilde han komme til mig ganske rasende, og sige: „hvorfør har Du fladdret? hvorfør har Du fortalt, at jeg havde bortført en ung Dame, at jeg havde sluttet hende inde i et underjordigt Fængsel, at hun har dræbt sig der, og at hendes Gienfærd nu hver evige Nat kommer tilbage fra Graven, for at bebreide mig mine Misgierninger!“ —

Nei, jeg skal vel vogte mig for at sige Jer det Allermindste! gjorde jeg det, var jeg om en Hals!

Laura.

Et ungt Fruentimmer dræbt sig her!

Longino.

Hvoraf veed I nu det?

Laura.

Hvilket Forvarsel!

Longino.

Ja, hun var ung, som I, Signoras smul, som I; god, som jeg troer, at I er —

Laura.

Er hun er død? —

Longino.

Steendød — saavidt som jeg har hørt fortælle. Det var vist hende, som sagde til mig: „gaae Din Gang!“

Venerande.

Hold nu op med den Snak! — Hvad vilde Du ellers her?

Longino.

Melde Jer, at den naadige Herre vil ret strax gjøre Jer endnu en Visit.

Laura.

Gud!

Louis (affides):

Gid han ikke maatte slippe ud herfra!

Longino (til Louis):

Nei, det veed jeg nok: at Du ikke kan slippe ud herfra. Giv Tiid, min gode Soldat!

Venerande.

Mod, kiereste Laura!

Longino.

Jeg veed ikke, hvad det er for et isierligt Naasyn vor naadige Herre har; men saasnart han seer ret stivt paa En, kan man slet ikke trække sit Beir.

Venerande.

Den Tiger!

Longino (lyttende):

Na nei, hør engang: der kommer han! bum, bum, bum, dodum! hvor hvert et Trin lyder i den store Svælvning!

Laura.

Alt Blodet iisner i mine Aarer!

Venerande.

Standhaftighed!

Laura.

Gud! hvilken skrækkelig Forsatning!

Longino.

Der har vi den naadige Herre!

Tiende Scene.

De Forrige. Leon med
Soldater.

Leon (til Soldaterne, pegende paa Venerande): Bringer denne Kvinde op i Taarnet.

Venerande.

Mig?

Laura.

Min tro Veninde?

Leon.

Just hende. Adlyder!

Venerande.

Nei! nei! jeg forlader Dig ikke, Laura! jeg forlader hende ikke!

Leon.

Adlyder! (Soldaterne omringe Venerande).

Laura.

I Himmels Navn: berov mig dog ikke min eneste Trøst!

Leon.

I skal igien faae hende at see, skinnne Laura.
— Bort!

Venerande (i det Soldaterne
føre hende ud): Skiller mig heller ved Livet! — —

Leon (til Longino):

Følg med! ingen maa komme herved, førend
jeg ringer. (Longino tager Flugten; — til Louis);
Gaae! bevogt Indgangen udenfor! — (Louis dvæ-
ler). — Har Du forstaaet mig? — (Ubemærket
af Leon, giver Laura Louis et Bink at adlyde; han
gaaer ud med Tegn paa Harmes og Had til Leon).

Elleve Scene.

Laura. Leon.

Leon.

Vi ere allene, Signora; hør mig nu: Altes-
ret er beredt, Borgcapellanen venter os i Capellet,
og intet kan forhale vor Foreening.

Laura.

Hor — —

Leon.

Afbrud mig ikke. Al Modstand er forgievet.
Her er Alt mig underdanigt, og Du er min, siden
jeg har besuttet det. Følg godvillig med og nød
mig ikke til at bruge Magten; thi, Laura, fra dette
Dichlik af tilhører Du mig.

Laura.

Seg tilhører Dig? og det vover Du at sige mig? disse Nædser maa jeg udholde at høre? Nei, saalænge der flyder en Draabe Blod i mine Aarer —!

Leon.

Ingen Eder! de nytte Dig ikke. Du er min! som Egtemand eller som Herre befaler jeg Dig at følge mig. Lydighed er Din eneste Tilflugt. Træt ikke min Saalmodighed; jeg siger Dig endnu engang: man venter os.

Laura.

Heller vil jeg døe end følge med Dig!

Leon.

Saa Du troer ikke jeg kunde tvinge Dig dertil?

Laura.

Usle! torde Du vove at bruge Magt?

Leon.

Alt, for at erholde Dig!

Laura.

Og jeg Alt, for at døe, heller end blive Din!

Leon.

Kom, følg mig.

Laura.

Nei!

Leon.

Følg mig!

Laura.

Bort! jeg hader Dig!

Leon.

Skield for Alt, hvad der er Dig kiert! Din Fader kommer her i Haab om at hævne Dig; jeg skal seire over hans Afsmagt, og hans Død — —!

Laura.

Den vil han foretrække for sin Datters Banære.

Leon.

Det Fruentimmer, som har opfostreret Dig, som Du kalder Din Trøst — hende faaer Du aldrig mere at see.

Laura.

Go! vi skal samles paa et Sted, hvor jeg ikke frygter for at møde Dig.

Leon.

Du vil opirre mig? Nu vel, saa anklag ogsaa fra nu af kun Dig selv for de Yderligheder, hvortil Du driver mig. Det er ikke mere en Elsker, en Brudgom Du seer for Dine Dine — !

Laura (afbryster ham):

Nei, det er en Tiger, som jeg afstyer!

Leon.

Du skal lære at kiende mig! Med egen Haand
slæber jeg Dig — !

Laura (vigende tilbage):

Kom mig ikke nær!

Leon

(gaaer henimod hende):

Loddet er kastet!

Laura (bagved Bordet):

O Gud! forbarm Dig! —

Leon.

Dine Bønner ere forgiets! Du er min!

Laura (seer Kniven, som Longino lod ligge paa Bordet i første Scene, og griber den rask): Nei! nei! han hører dem! Seer Du dette Staal vendt imod mit Bryst? Nu er jeg Herre over min Skiebne! Med denne Hielp fra Himmelen trodser jeg Dit Raseri! Kommer Du mig nær — giv Du et eneste Skridt, — lader Du Dine Bødler træde ind: i samme Minut støder jeg mig denne Kniv i Hiertet, og segner død ned for Dine Dine!

Leon.

O, Maferi!

Laura.

Du dvæler, Uhyre? Du snyser af Harmen?
Saa kan dette lille Stykke Staal da gjøre al Din
Vælde til intet?!

Leon.

Slip det! giv hid!

Laura (løfter Kniven).

Et Skridt — og jeg støder til!

Leon.

Hold inde!!

En Røst.

Hold inde!!

Laura,

Himmel! hvilken Røst!

F i n a l.

Leon (bestyrtset):

Hvad var det!? — Hvilken Røst lød der? —

Hvo taler her? — Hvo tør mig svare?

J Skiul en Forræder er her!

(Han gaaer ind i det for Laura bestemte Kammer).

Laura (knælende):

O Tak, Du Himmelrøst, hvo Du end er!

Ham Dine Ord som Dødens Budskab vare!
 Forfærdet Uhyret nu er!

Leon (kommer tilbage):
 Hvo Du end er, som mig fornærmer:
 Du skal døe! segne myrdet hen!

Laura (affides):
 Om det var ham!? — Uskylds Beskiærmer!
 af, i Færens Stund frels min Ven!

Leon.

Ja! jeg det sværger: Døe skal den Grække!
 Døe han skal
 i gruelig Qual!

Laura (affides):
 Gud! lad min Bøn Dit Dre række!
 paa Dig jeg haaber i al min Qual!

Leon (kalder):
 Bagt!

Laura (affides):
 Gud! jeg skielver! —

Tolvte Scene.

Leon. Laura. Louis (som
Skildtvagt indenfor Gitteret).

Leon (til Louis):

Du Alt aabenbare!

Hvo er den Frække, sig,
som lytted her paa mig,
og som nys vovede at svare?
Forvoone! er det Dig?
er det Dig?

Laura (ængstelig):

Nei! nei!

Leon.

Det er ham! jeg tvivler ei!
Vel! vent da snart den grueligste Død!
Ja! Du skal døe!

En Røst.

Du skal døe!!!

Laura.

Gud! hvilket Under! hvilken Stemme!
En Engels Røst sig lod fornemme!
Selv Himlen røres ved min Nød!

Louis (affides):

O! gid jeg kunde i min Harm
nu giennem bore Tigrens Harm!

Sammen:

Leon.

Nei! intet ligner nu min Harm!
 Al Helveds Qual er i min Barm!

(til Laura):

Jeg alt seer Du Niddingen fiender;
 men Din Forundringer et frugtesløst Bedrag!

Laura.

Bedrag?

Leon.

Eroe ei, Straffen fra ham Du afvender!
 Den Frække segne skal for mit hævnende Slag!
 (Han gaaer til Porten i Baggrunden).

Laura (med dæmpet Røst,
 uden at forlade sin Plads).

O, min Louis!

Louis

(ligeledes; indenfor Gitteret):

Min smme Pige!

Laura (som før):

Hvis var hiin Røst?

Louis (som før):

Kan Du det sige?!

Laura (sagte):

Elskede Ven! af, vaersom vær!

hust: Tyrannen er os nær!

Louis (sagte):

Meer end mit Liv jeg Dig har tier!
 Døe for Dig dog en Trøst mig er!

Trettende Scene.

De Forrige. Longino. Gaetano.
 Leons Mænd.

Leon.

Kom, mine Stridsmænd! Hævnen er nær!
 Kom hid, træd ind, kom Alle her! —
 Din vilde Trods nu, Laura, jeg skal tvinge!

(til Soldaterne):

Ind i det mørke Taarn I hende strax skal
 bringe!

(Laura føres bort).

Leon

(til de øvrige Soldater):

En Nidding har sig skjult i min Borg, og
 hans Røst
 to Gange, mig til Trods, har min Fange bragt
 Trøst.

Adlyd mit Bud! søg overalt!

Han sidste Gang har talt!

(Gaetano og nogle af Soldaterne gaae ud).

Louis (affides):

O! gid jeg funde i min Harm
nu giennem bore Tigrens Barm!

Leon.

Nei! intet ligner nu min Harm!
al Helveds Qva! er i min Barm!

(Gaetano og Bagten komme tilbage).

Leon.

Nu vel! fandt I ham der?

Gaetano.

Her ingen er at finde.

Leon.

Saa søg igien; han er herinde!

Jeg veed det, han er her.

Adlyder hvad jeg bød!

slæb ham strax til hans Død!

En Røst.

Til Din Død!!!

Chor af Leous Mænd:

Gud! hvilket Under! hvilken Stemme!

Louis (affides):

Jeg, Haab, Din Almagt kan fornemme!

Du straalere atter i mit Bryst!

Longino (forfækket):

Var det, som lød, en Dievels Røst!?

Sammen:

Sammen:

Leon (med Rædsel):

Kold Gysen raser i min Barm!

O, Qual! — o, Harm! bevæbn min Arm!

Louis (affides):

Jeg Hævnens Dolk i billig Harm

nu stødte glad i Tigrens Barm!

Choret

(hvidskende til hinanden):

Betragt Leon! see, hvor han gysrer!

Nu pine drag hans vilde Bryst!

Leon (affides):

Af Rædsel og af Hævn jeg snyser!

Var det Samvittighedens Røst?

Al Hælveds Qual er i mit Bryst!

(han gaaer).

Louis.

Jeg føler atter Haabets Trøst!

dets Straale i mit Hierte flammer!

Choret.

Hvorhen skal vi tye?

Herfra! lad os flye!

Før Hævnens Torden os rammer!

(Alle forlade Skuepladsen; nogle flygte ud af den store Port efter Leon; andre følge med Louis ud af Gitterporten, hvoraf de kom ind i trettende Scene).

Tredie Act.

(Samme Decoration).

Første Scene.

Louis. Longino. Gaetano.
 Andre af Leons Mænd.

Longino.

Naa! vil I nu atter til at lede om den, der driver Ubespil med os? hvad?

Gaetano.

Saa har man befalet os.

Longino.

Ja, det er ingen Kunst at befale Ier at søge; men at finde! — det er Knuden!

Gaetano.

Ridder Leon har sendt os herved, og svore paa, at ingen af os slipper op igien, førend vi har fundet —

Longino

(Afbryder ham hurtig):

Fundet? hvem?

Gaetano.

Den, som talde før og forskrækkede os.

Longino.

Mener Du, det var en Han eller en Hun?

Gaetano.

Hvad siger Du? en Hun? Skulde det være et Fruentimmer?

Longino.

Ja, hvis der ellers er Hanner og Hunner til blandt Giengangere.

Gaetano.

Troer Du paa Spøgelse?

Longino.

Ja, man maa vel troe paa dem, naar man har seet dem.

Gaetano.

Seet dem? har Du det?

Longino.

Ja, og hørt dem med!

Gaetano.

Og det var det Spøgelse, Du mener, som talde?

Longino.

Ja, det kan gierne være.

Gaetano.

Og som sagde til Ridder Leon: „Du skal døe!“ — ?

Longino.

Naar det kunde sige til mig: „gaae Din Gang!“ — saa kan det vel ogsaa sige til ham: „Du skal døe!“

Gaetano.

Har det sagt til Dig: „Gaae Din Gang“?

Longino.

Ja, og Du kan troe, jeg lod mig det ikke sige to Gange!

Gaetano.

Ja, det hænger ikke rigtigt sammen her! Ridder Leon — (I det øvrige af denne Scene tale de med en hemmelighedsfuld Mine og Tone).

Longino.

Hvad er det Du siger om Ridder Leon?

Gaetano.

At han nok frister Himmelen saalænge, at den dog tilsidst — (Louis, som staaer Bagt ligesom før indenfor Gitteret, lægger Dret til for at lytte).

Longino (bliver det vaer):

Øst! tyst!

Gaetano.

Hvorfor det? Vi kiender ham jo allesammen;
og var ikke Frygten — Hengivenheden er ikke ret
stor! —

Longino

(pegende paa Louis):

Øst, siger jeg! Han derhenne er ikke at troe.

Gaetano.

Skildtvagten mener Du?

Longino.

Siden han er bleven betroet at holde Vagt her,
maa det nok være en af Leons og Ferrants egne Rie-
ledægger!

Gaetano (betragter Louis):

Du siger noget! Jeg har ikke seet ham her før
end i Gaar.

Louis (inden for Gitteret,
med forstilt Mæle): I seer saa vist paa mig, Godts-
folk? Hvad Nytt ellers?

Longino (høit):

Na, bliv Du kun ved at spadser, Kammerat!
bliv Du kun ved at spadser! Vi veed slet intet Nytt;
alting er ved det Gamle!

Gaetano (høit):

Vi sagde, Du har ikke været her ret længe.

Louis.

Det er sandt.

Longino.

Den naadige Herre og Ferrant har nok faaet fat paa Dig i Gaar, da de vare ude at streiffe? hvad?

Louis.

Jeg havde Lyst til at være hos Leon, og tilbød ham frivillig min Tjeneste.

Longino

(sagte til de Andre):

Hvad sagde jeg? jo, det er ganske rigtig en Kieledægge!

Gaetano (høit):

Saa Du holder meget af vor naadige Herre?

Louis.

Om jeg holder af ham? — jo, det kan I troe!

Longino (meget høit):

Ja, det er ogsaa en rar Herre!

Gaetano.

Og Du vil gjerne stride — ?

Louis (afbryder ham):
 Mod ham? o, med Hjertens Lyst!

Gaetano.

Hvad! mod ham? Du vil nok sige: for
 ham?

Louis.

Javist! for ham, med ham, Du har Ret!

Gaetano.

Nu forstaaer jeg Dig først.

Longino (til Gaetano):

Den Tosse veed ikke selv hvad han siger! —
 Men tys! der har vi Ferrant.

Anden Scene.

De Forrige. Ferrant (med
 en Kuro). To Karlene (som bære en lang
 Kasse; de komme giennem Porten).

Ferrant (til Karlene, i det
 han aabner Gitterporten): Sætter Kassen her in-
 denfor Gitteret. — Godt.

Longino.

Hvad er der i den Kasse, Ferrant?

Ferrant.

Gjør Du Mine til at ville kigge i den, saa
 skyder jeg Dig strax for Panden!

Longino (klapper Ferrant paa Skulderen). Jeg holder ret af Ferrant! han har nu altid saadanne smaa lystige Indfald!

Ferrant.

Naar! hvordan er det med Jer her? J hæn- ger mig saa med Dreene?

Gaetano.

Hm! man har just heller ikke meget at være glad over.

Ferrant.

Har J endnu Forkrækkelsen i Blodet over Nøsten J hørde? over Siengangeren? — J Kry- stere!

Longino.

Saa veed Du da ogsaa hvad der er hændet?

Ferrant.

Hvad andet! Hele Borgen er jo fuld af den Sladder! Jeg har ogsaaa leet dygtig derad!

Longino.

Jeg vil gierne troe, Du er flogere end jeg, Ferrant; men det kan Du dog ikke nægte mig: at naar Himmelen sætter sig i Hovedet, at en Ting skal skee, saa har Himmelen ogsaa Lov til at lade den Ting skee?

Ferrant.

O ja; thi da Himmelen satte sig i Hovedet,
at Du skulde være en Døsmer —

Longino

(afbryder ham, leende):

Saa skedte det ogsaa! gjorde det ikke?

Gaetano.

Uden Spøg: der kan skee mange Ting!

Ferrant.

Tie!

Gaetano.

Du kan befale os at tie; men derfor har vi
dog Lov at tænke.

Longino.

Ja, vi tænker, det gjøre vi!

Ferrant.

Vidsde jeg, at nogen af Jer — !

Gaetano.

Du kan dog ikke tvinge os til at sige, at Sort
er Hvidt, og Hvidt er Sort. Mange af mine
Kammerater ere rasende, og jeg har hørt sige, at
dersom — —

Ferrant.

Hvad har Du hørt sige?

Gaetano.

Na — ingenting!

Lorgino (sagte, trækkende
Gaetano i Ermet): Hold Din Mund! Han er ikke
god at bides med!

Ferrant (barst):

Maa?

Gaetano.

Jeg tier.

Ferrant.

Det gjør Du ogsaa bedst i! Jeg skal ellers
have Dig i Erindring ved Leilighed.

Gaetano.

Mig?

Ferrant.

Just Dig, Ungersvend! — I ere nogle feige
Krystere allesammen! den mindste Lyd forskrækker
Jer; — men bie lidt; jeg skal dog sætte Mod i
Jer: jeg vil tage det op af denne Kurv.

Lorgino.

Hvad har Du i den, Ferrant? hvad?

Ferrant

(tager nogle Flasker op).

Wiu.

Longino.

Viin? Ja, jeg har ogsaa hørt, at Giengangere skal ikke kunne lide de Draaber; hi! hi! hvad de ere dumme! — Jeg gaaer vist ikke igien efter min Død.

Ferrant (har imidlertid ogsaa taget Glas op af Kurven, og skienker i dem):
 Havde jeg villet troe alle de Dumheder, man fortalte mig, da jeg kom hertil, saa havde jeg havt nok at bestille! Min Formand fortalte ganske andre Ting, end dem vi nu seer og hører!

Longino.

Na, fortæl, fortæl, Ferrant! Jeg holder meget af Spøgelse-Historier! de baade morer og gjøre En kange!

Ferrant.

Den salig Mand troede ligesom I, at det var Advarsler fra Himmelen; hvor han gif og stod bildte han sig ind, at see Spøggelser og Giengangere. Ja, min Formand var ret et godt sælle Ekrog!

Longino (sukkende):

Der har mange Ting forandret sig efter hans Død! Ak ja!

Ferrant.

Han sagde bestandig:

W i s e.

Iste Vers.

Man har mig sagt, at Satanas
i denne Borg har fæstet Sæde;
plage Dyden, det er hans Glæde,
tiene Ondskab, det er hans Spas!

Dog bort med Klage!

Skinnét Du ei for Bished tage;
Alt under Solen Blendværk er!
Hvad Løn hver vor Gierning er værd
vil hist den Ewige randsage!

Chor:

Skinnét Du ei for Bished tage o. s. v.
(De drikke).

Longino.

Den er god!

Ferrant.

Mener Du Bisen?

Longino.

Nei, jeg mener Binen.

Ferrant.

Som Du hører, var min Formand ligesaa
dum som Du.

Longino.

Ja. Men lad mig bare faae et Vers og et
Glas til, saa bliver jeg vittig.

Ferrant.

Jeg troer Du bliver det allerede!

Longino.

Saa? det veed jeg intet af.

Ferrant.

Det troer jeg med!

2det Bers.

Ofte jeg hører Suk og Skrig!
men jeg ei troer hvad somme vræble;
Al den Sladder om Nander, Dievle,
Gienfærd, Nisser, Skræmmer ei mig!

Nei, bort med Klage!

Skinnet Du ei for Bished tage;
Alt under Solen Blendværk er!
Hvad Løn hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsage!

Chor.

Skinnet Du ei for Bished tage; o. s. v.

Gaetano.

Din Formand var endda ikke saa enfoldig,
Ferrant.

Ferrant.

Hold Mund, og drik!

Longino (drikker).

Bed hvert et Bers jeg hører, bliver jeg mere

modig! Ligesom Vinen gaaer ind, gaaer Angesten ud; ja, men det er ganske naturligt!

Ferrant.

3die Vers.

Herrn paa dette gamle Slot —

(talende):

Ja, det var den forrige Hæere min Formand meende.

(Han synger igien):

Herrn paa dette gamle Slot
er grusom, ond, og Blod udgyder!
dog ham Lykken i Alt adlyder;
thi med Fanden staaer han sig godt!

Dog, hvortil Klage? —

(Han bryder af, og siger til Louis):

Hør enaang, Kammerat: har Du ikke Lyst til at drikke et Glas med os?

Louis (kommer ind ad Gitterporten, som Ferrant fra Begyndelsen af Scenen har ladet staae paa Klem): Jo, hiertens gierne! og især til at synge Omkvædet paa Teres Vise.

Longino.

Kan Du ogsaa synge? lad høre da, om der er Tømmer — jeg vilde sige: om der er Malm i Din Stemme.

Louis (synger):

Dette jeg vil for Bished tage!
og dette ikke Blendværk er!
Hvad Løn hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsage!

Choret.

Skinnet Du ei for Bished tage o. s. v.

Longino (skienker for Louis).

Drif engang! Du maa nok. — Nu Du,
Ferrant! Mere, mere!

Ferrant.

4de Vers.

Giengangere jeg frygter ei!

Jeg drikker tåt! — det er min Glæde!
gixr min Pligt — lader Tossen græde!

Min Herres Bud adlyder jeg! —

(Han holder op. Orkestret fuldender Melodien af
Omqvædet).

Longino:

Maa? bliv ved! bliv ved!

Ferrant.

Tys! Jeg hører Larm!

Longino.

Det er ret dumt! Du holder op midt i det
bedste af Bisen!

Tredie Scene.

De Forrige. En Soldat.

Soldaten.

J maae allesammen komme op. Ridder Leon
venter Jer; hele Borgens Mandskab skal bevæbnes.

Ferrant.

Bevæbnes?

Soldaten,

Fienden har angrebet den vestlige Skanse, og
indtaget den; Ridder Romouald staer i Spidsen
for dem.

Louis.

Romouald!?

Soldaten.

Vi frygter, at han skal benytte sig af Nat-
tens Mørke, for at overraske os; derfor sender man
mig, for at sanke Jer.

Louis.

Ja, lad os væbne os!

Longino

(tager en Flaske).

Her er mine Vaaben!

Soldaten (til Louis):

Er det Dig, som har holdt Vagt hos de to
Fruentimmer?

Louis.

Ja; hvorfor?

Soldaten.

Saa maa Du blive her.

Louis.

Jeg?

Soldaten.

Det er Ridder Leons Befaling. Han troer, at Fruentimmerne ere sikkest forvarede i denne Hvælving, og lader dem derfor bringe herved igien; altsaa bliver Du her paa Din Post. I Andre, kommer nu med!

Ferrant.

Vie et Dieblif. Her er mere Vin, og den gjør ingen Skade, naar man skal til at slaes. Indtager Fienden Borgen, saa bander jeg paa, han skal finde lutter tomme Flasker! (Han skienker).

Longino

(hælder en Flaske nedad).

I min har jeg ikke levnet en Draabe!

C h o r

af

Ferrant, Gaetano og Soldaterne.

Kom, Venner! kom! man venter os!

Os Vinen Mod og Styrke-giver!

Afsked, før det for faldigt bliver!

Afsked! vi byde Faren Trods!

(De ile ud af Døren i Baggrunden).

Longino (tager en Flaske).

Ja, ja! løb I kun til Slaget; jeg tager Byt-
tet med mig! (Han lister sig, skottende til Louis,
bag om Bordet og smutter ind i Kammeret).

Fjerde Scene.

Louis (allene).

Aria.

Bilde Qual! O, uhorste Smerte!

U! den Engel, som har mit Hierte,
er bortreven fra denne Barm!

Skiebnen selv har bundet min Arm!

Dog, hun snart vil tilbagevende!

Her igien jeg skal skue hende!

Gyde Trøst i min Barm hun skal!

Ja, vi atter giensankes, o Glæde!

Endnu vi sammen skulle græde,

og finde Fryd midt i vor Qual! —

Men hun kommer ikke! o Smerte!

Jeg at døe for hende begiærte!

O Gud! lad mig døe

for min Nø!

Jeg hører Støi! — der kommer nogen! —
o, maaskee er det hende!

Femte Scene.

Louis. Ferrant. Laura. Venerande; lidt efter Longino.

Ferrant (kommer først ind; til Louis, pegende paa Gitterporten): Soldat! paa Din Post! (Louis gaaer indenfor Gitteret og Ferrant lukker Porten i Laas).

Laura

(kommer; da hun seer Louis):

O! han er her endnu!

Venerande (sagte til Laura):

Eving Dig, Laura!

Ferrant.

Her hører I intet til Vaabenbraget, og ere heller ikke i Fare.

Longino

(kommer ud af Kammeret).

Ferrant! hvad bestiller de Andre?

Ferrant.

De flaaes. Hold Du ellers Din Mund!

Longino.

Hvem er stærkest?

Ferrant.

Gaae og see ad!

Longino.

Nei, for mig ikke!

Ferrant.

J Fruentimmer! Jeg siger Jer endnu engang: det er Jer forbuden at sige et eneste Ord til denne Soldat, og understaaer han sig enten at tale til Jer eller svare Jer, saa er den mindste Straf han har i Bente den, at han faaer en — —

Longino (efterlignende Knaldet af et Skud): „Pafpifpaf!“ — Jeg veed hvad Ferrant mener! —

Benerande (til Ferrant):

Vi veed, hvad vi kan vente os af Dig.

Ferrant (barst):

Hm! Alting veed J dog ikke, Benerande! —
Lev vel! — (til Longino): Følg Du med mig!

Longino.

J Slaget?

Ferrant.

Tag Kurven, de tomme Flasker, og følg med, siger jeg!

Longino (tager Kurven).

Skal jeg fylde den igien?

Ferrant (meget barst):

Bil Du affted, Besel!?

Longino.

Na gjerne! Naar man taler mig til med Høflighed, saa gjør jeg strax alt hvad man beder mig om. (Han gaaer med Ferrant).

Siette Scene.

L a u r a. V e n e r a n d e. L o u i s
(indenfor Sitteret).

L a u r a.

O, min Veninde! dersom jeg torde gaae hen til ham!

V e n e r a n d e.

Vogt Dig vel derfor, min Laura! Vi ere omringede af Snarer og Speidere.

L a u r a.

Jeg vilde saa inderlig gjerne tale med ham. (Hun gaaer et Par Trin).

V e n e r a n d e.

Kom ihu: det gielder hans Liv!

L a u r a (standser pludselig):

Hans Liv! Du har Ret! — Men jeg veed endnu ikke, paa hvad Maade han er undgaaet Døden. Hans Forflødning — at han er kommen til at holde Vagt hos os — alt dette'er mig en uforklarlig Gaade! —

Venerande.

Man har oplevet saamange Underværker, fromme Laura!

Laura.

Og min gamle Fader! for hvormange Fæder udsætter han sig ikke!

Louis (affides):

O! hvorfor er jeg ikke i hans Sted!?

Venerande.

Vor Sag er den gode; derfor vil Gud ogsaa være med den.

Laura.

Gud! om Skiebnen var ham imod!

Venerande.

Nei, Skiebnen vil beskærme os, og straffe Forbryderne! (Man hører Raabenbrag og utydelige Skrig langt borte).

Louis (affides):

Hvilke Skrig! Skulde det være vore Venner!? —

Laura.

Jeg skielver!

Venerande.

Jeg haaber! (Et Stykke Papir falder ned fra Loftshvælvingen).

Laura

Hvad seer jeg? et Papiir!

Venerande.

Hvor kan det komme fra?

Laura.

Skulde det være en hielpsom Haand i Nødens Time!

Louis

(med dæmpet Røst):

Læs! læs!

Venerande (tager Seddlen op, og flyer den til Laura). Ja, læs den!

Laura (læser):

„Mod! Haab! Klokken tre skulde Dine Lidelser være tilende.“ — Klokken tre! — (Hun læser igien): „Ingen Uforsigtighed! fortvivl ikke, men giv Tiid, og lad intet sørgeligt Budskab nedslaae Dit Mod. Kom ihu: Klokken tre er Haabets Time! — Brænd denne Seddel, og lad intet Spor deraf blive tilbage.“

Venerande.

Herren være lovet! han bønhrer os!

Laura.

Kiere Venerande! Du troer, at dette atter er en Advarsel fra Himmelen?

Venerande.

Den Høft, der før paatog sig Dit Forsvar
— den Haand, som nu skriver Dig til: alt dette
— Men der staaer, at vi skal brænde Seddlen;
det maae vi strax gjøre.

Laura.

Ja, tag denne Lampe, gaae bag ved Villen,
antænd Papiret og brænd det, saa at ikke engang
Asken deraf kan sees.

Venerande (tager Seddlen og
Lampen, gaaer op mod Døren i Baggrunden, og
holder Papiret over Flammen). Det skal snart
være fortæret.

Syvende Scene.

De Forrige. Leon.

Leon

(kommer hastig ind).

Et Papiir! giv hid!

Venerande

(farer for Føfket albage).

Gud! hvad seer jeg!

Laura

(med et høit Skrig):

Ah! Leon! — Det var da en Snare!

Leon

(river Sedden fra Venerande).

Giv hid, eller Hielv!

Louis (affides):

O, Harmel o, Fortvivlelse!

Laura.

Vi Ulykkelige!

Venerande.

Hvorlænge skal dog Ondskab seire!?

Leon

(efterat han har læst):

„Klokken tre skulle Dine Lidelser være endte! — “ (med et bittert Smil): Dersom dette Budskab kunde være Jer til nogen Nytte, skulde I dyrt undgielde den Glæde at have faaet det; men det er Jer til ingen Hielp, og forandrer intet i min Beslutning. Jeg Kiender den Haand, som denne Seddel kommer fra.

Venerande

Saa er det da Helvede, som har sendt os den!

Leon.

Din Fader har vovet at angribe mig, Laura.

At vise mig, begynde Kampen og overvinde ham, det var altsammen kun et Diebligs Sag. Ventes lig maa det have lykkedes en eller anden af hans Venner at snige sig ind i min Borg; maaskee har han bestykket en utro Tiener, og det er ham, som har sendt Dig dette Trøstebrev! Jeg behøver kun at sige Dig faa Ord, for at lade Dig selv dømme, om han kan holde sit Løfte: — Din Fader er min Fange.

Louis (sagte):

Gud!

Venerande
(paa samme Tiid):

O Bee!

Laura

(med kold Fortvivlelse):

Din Fange! — Det sidste Haab er forsvundet!

Leon.

Min Fange — ja. Jeg lader ham nu bringe til Dig. Naar han befaler Dig at blive min, vil jeg glemme det Onde, han agtede at tilføie mig; siger han Nei, da begræd hans Død! afflaaer Du min Haand, da fælder Du Din Faders Dødsdom!

Louis

(Affides, rystende Gitterværket):

O! kunde jeg naae til hans Hierte!

Laura (kaster sig i Venerandes Arme). O, min Veninde!

Leon (spottende):

Men Tiden gaaer. Det vil ikke vare længe, inden Din Frelses Time slaer. Nu vel, Din ube-
kiendte Ven lover at ende Dine Lidelser Kloffen
tre; jeg lover at ægte Dig Kloffen tre.

Venerande.

Uhyre! er det Dig ikke nok, at pine Dine
Slagtoffere? Skal Du ogsaa spotte dem?

Aktende Scene.

De Forrige. Gaetano.

Gaetano.

Herre! man bringer Fangen.

Leon

(pegende paa Louis):

Lad denne Soldat gaae ud.

Gaetano (til Louis):

Gaae, Kammerat.

Louis.

Jeg skal gaae? — (affides): Skrækkelige Forfatning!

Niende Scene.

De Forrige. Romouald (i Lænker iblandt en Flok) Soldater.

Laura (udstøder et Skrig, da hun seer ham, styrter ham imøde, og kaster sig for hans Fødder). O! min ulyksalige Fader!

Romouald (løfter hende op).
Min Datter!

Venerande.

Denne ædle Olding i Lænker!

Leon (til Soldaterne):

Forføier Jer bort! (til Louis). Og Du er her endnu? Gaae! (Soldaterne gaae ud af Porten).

Louis (affides):

Jeg fortvivler! (Han gaaer ud af Udgangen indenfor Gitterværket).

Tiende Scene.

Laura. — Venerande. Romouald.
Leon.

Leon.

Olding! føler Du omsider, at Du intet har at haabe af Lykken? Du er overvunden; Du er min Fange. Vær oprigtig: hvilken Følelse hersker nu i Dit Hierte?

Romouald (seer paa ham).

Foragt for Dig.

Leon.

Det er ikke Dit Alvor. Ingen klog Mand foragter en mægtig Fiende. Du kan vel foragte Døden —

Romouald.

Og Morderen!

Leon.

Vel! bliv ved i denne Tone, hvis Du troer det raadeligt. — See paa Din Datter; hun er min Fange ligesom Du. Hvis Du ikke strax vil befale hende at række mig sin Haand, saa siig hende et evigt Levvel.

Romouald.

Lev vel, min Datter!

Venerande.

Het saa, ædle Herre!

Leon.

Døden venter Jer Alle tre.

Venerande.

Desbedre! De Dydige ere Martyrer i dette Liv: de Lastefulde vorde det i hiint.

Leon.

Mine Mænd vente blot paa min Befaling; saasnart jeg gaaer ud herfra, ere I forlorne!

Romouald.

Min Datter! elsker Du mig?

Laura.

O Gud! om jeg elsker Dig? —

Romouald.

Vilde Du gjøre for min Hæder, hvad jeg vilde gjøre for Din Lykke?

Laura.

Alt!

Romouald.

Saa tael.

Laura (seer sin Fader ind i Dinene, derpaa med Kraft): Lad os døe!

Romouald (trykker hende med Hestighed op til sit Hierte). Omfavn Din Fader! — for sidste Gang!

Venerande.

Gud! skue deres Daad! og beløn den!

Leon.

Jeg igientager: i det Dieblig jeg gaaer herfra, ere I forlorne! — (Klokken slaaer tre). Hører Du Dødstimen?

Romouald.

Gaae!

Leon.

Jeg gaaer. Vee Jer! — (Romouald, Laura og Venerande favne hinanden).

Ellevte Scene.

De Forrige. Ferrant (kommer ind af Gitterporten med et Kæb i Haanden).

Leon (standser harmfuld):

Hvad vil Du?

Ferrant.

Det skal I snart erfare, Herre. En vigtig Nyhed!

Leon.

Jeg har ikke kaldet paa Dig! Hvorfor aabner
Du denne Gitterport?

Ferrant.

Vi vil gjøre en Fangst.

Leon.

Hvad mener Du?

Ferrant.

Der er En i Borgen, som troer sig fuldkommen
sikker og tryg, men som tager mægtig feil, dersom
han vidsde, hvad der venter ham.

Leon.

Hvem mener Du?

Ferrant.

Denne unge Dames Veiler.

Leon.

Hvorledes! Louis?

Laura, Benerande og Romouald.

Himmel!

Ferrant.

Louis er ikke død; han har sneget sig ind i
Borgen.

Leon.

Herind? — Griber ham!

Ferrant.

Jeg veed, hvor han er skjult. Jeres Mand
skal bemægtige sig ham.

Leon.

Strax!

Ferrant.

Det skal skee.

Laura.

Louis dør med os!

Venerande.

Han er det værdig!

Ferrant (klapper i Hænderne,
og raaber): Vagt!

Tolvte Scene.

De Forrige. Louis (indenfor
Gitteret).

Louis (iler hen til Kassen, som
Ferrant lod bringe i 3die Acts 2den Scene, og ta-
ger en Flint op af den).

Leon.

Hvor er han?

Ferrant.

Vi skal snart faae ham fat.

Louis (stiller sig i den aabne Gitterport og sigter paa Leon): Kører Du Dig af Stedet, er Du et Liig!!!

Laura.

Himmel!

Leon.

Gud! — Ferrant, Hielp!

Ferrant (holder ham en opspændt Pistol for Brystet): Kører Du Dig af Stedet, er Du et Liig!!!

Leon.

Ha! Forrædere!

Romouald, Laura og Venerande.
Miskundelige Himmel!

Ferrant og Louis (gribe Leon).
Nu har vi ham!

Leon.

O, Maseri!

Ferrant (raaber):
Longino! Longino!

Longino (udenfor).
Her er jeg!

Trettende Scene.

De Forrige. Longino.

Gaetano.

Ferrant (til Longino):

Ring! ring! (Longino gjør det; — til Gaetano): Kom hid, unge Mand! tag dette Keed; bind Hænderne paa ham, og frygt intet. Knyt fast til!

Gaetano.

Det behøver Du ikke at bede mig om!

Ferrant.

Holder jeg nu ikke Ord: at have Dig i Erindring?

Leon.

Afgrundens Qvale ramme Jer!

Ferrant.

Ramme Dig!

Fjortende Scene.

De Forrige. Alle Leons

Mænd.

Ferrant.

Kommer, Brødre! skynder Jer! Tigren er bunden! vore Duskere ere opfyldte! (Lænkerne tages af Romouald).

Leon.

Fortvivlelse, dræb mig! sønderknuus mig!

Laura.

Allgode Forsyn! — O, min Fader! — O,
Louis! — Glæden dræber mig!

Ferrant, Gactano og Choret

(til Leon):

Nu bæv, Tyran! Dig venter Dømmen!

Din Straffedom fra Himlen lød!

Din sidste Time, den er kommen!

Dig venter Hævn! Dig venter Død!

Leon (rasende):

Helvede! Kom mig til Hielp!

(Leon føres bort, og Orchestret gientager samme Melodie, som man har hørt i 1ste Act's 2den Scene, naar Venerande synger Omkvædet af sin Vise: „Alfader hist hans Dom vil fælde.“)

Femtende Scene.

Alle, (undtagen Leon og de Soldater, som have ført ham ud).

Ferrant.

Frygt ikke, at han skal undvige: jeg har sørget for Alt. — O, Ridder Romouald! min ædle Herre! hvor denne Dag har været mig sig!

Romouald.

Kom i mine Arme, op til rait Hierte! Du har frelst min Datter.

Laura (omfavner Ferrant).

Befrier! Frelsens Engel!

Louis (ligeledes).

Ben!

Venerande.

Det er den Ferrant jeg fordum elskede!

Ferrant (med Kraft):

Saa lærer da, herefter ikke at dømme Menneskene efter Skinnet, og agter mere paa deres Handlinger, end paa deres Ord. Jeg havde længe været indesparret i denne skrækkelige Borg som Leons Fange, men stedse tænkte jeg paa Midler til at straffe det Uhyre. Jo fastere jeg blev i mit Forsæt, jo mere maatte jeg ogsaa fordobble min Iver og Lydighed, for at vinde hans Tillid; det lykkedes mig! Jeg mærkede snart, at Alle hadede ham, og nu foreenede jeg mig med dem, der kunde understøtte mit Anslag. Jeg erfoer, at den fromme Laura var bleven ført bort tilligemed hendes Brudgom, og besluttede strax at vove Alt, for at frelse dem. Det var mig, som lod denne frække unge Mand give denne Forflødning, for at bedrage Tyrannens Naarvaagenhed; det var mig, som stod skjult i en Fordybning inde i denne Ville, og truede Leon med Døden; det var mig, som lod Seddlen falde ned fra Hælvvingen, for at sætte Mod i den fromme Laura; det var ogsaa mig, som havde lagt en Flint

ned i denne Kasse, og siden underrettede Ridder Louis om, hvorledes han skulde bruge den. O, tilgiv mig, ædle Frøken, at jeg bedrøvede Jer med Budskabet om Jeres Brudgoms blodige Klæder! men det var en nødvendig List; Jeres Smerte maatte være virkelig; den maatte kunne skuffe Jeres Bøddel, og jo større Fortvivlelse J yttrede, jo mere fremmedes mit Anslag. (til Leons Mænd): De fleste af Jer vare for frygtsomme til at vove noget Stort; derfor befalede jeg Jer stedse at tie. Jeres Murren gavnede til intet, og kunde let fuldfæste mit Anslag. Nu da det er lykkedes, husk nu paa Omqvædet af min Vise:

Skinnét J ei for Bished tage!
 Alt under Solen Blændværk er!
 Hvad Løn hver vor Gierning er værd
 vil hist den Evige randsage!

Romouald.

Mine Børn, mine Venner! lader os vende tilbage til min Borg; den er Eder værdigere end denne Mordergrube. Retfæstne Ferrant! Du følger med! ikke som Slotsfoged, — men som Ven!

Longino.

Hvad, Ferrant! er det rigtig Dig, som har gjort alt dette?

Ferrant.

Og som sagde til Dig: „gaae Din Gang!”

Youngina.

Oh! — Du er en underlig En!

Romouald

(til Laura og Louis):

Lader os ikke mere tænke paa den grusomme
Leon; hans Skiebne skal Retfærdigheden afgjøre.
Afsted til Fondi, at vi kunne helligholde Eders
Lykke, som jeg haaber aldrig mere skal blive for-
styrret!

Louis.

O, min Laura!

Laura.

Min elskede Brudgom! (De omfavne Ro-
mouald).

Romouald.

Og der ville vi belønne disse gode Mennesker,
som jeg skylder mit Barns Liv! — mine kommende
Dages Trøst og Lyksalighed!

Slutnings-Chor.

Skinner Du ei for Vished tage!

Alt under Solen Blendværk er!

Hvad Løn hver vor Gierning er værd

vil hist den Ewige randsage!

